4

SCANFAN

Havada duran insanlar

İNSAN BEYNİNİN, UZAYIN VE ZAMANIN

Bilinmeyen DÜNYASI

4

200 TL. (KDV dahil)

Çanakkale'de kaybolan alay
Kastamonu'da ışık saçan türbe
Havada duran insanlar
Öteki dünyaya gidiş-geliş
Uçandaire fotoğrafları
Kara delikler

KARACAN

Havaya yükselebilen ve bir müddet havada durabilen insanlar var... Hem de tanıkların önünde hile yapmadan ve hiçbir alet kullanmadan... Bunu nasıl gerçekleştiriyorlar?.. Güçlü ve değiştirilmez sözüken yerçekimi yasası bunlara direnişini geçiremiyor mu?..

SCANFAN

Havada duran insanlar

Havaya yükselebilen ve bir müddet havada durabilen insanlar var... Hem de tanıkların önünde hile yapmadan ve hiçbir alet kullanmadan... Bunu nasıl gerçekleştiriyorlar?.. Güçlü ve değiştirilmez gözüken yerçekimi yasası bunlara dişini geçiremiyor mu?..

KUŞLARIN UÇMASI, uçakların çalışması, füzelerin uzaya gitmesi gibi, uçmayla ilgili her şey, bilimsel olarak açıklanabiliyor...

Fakat bazı insanların alet kullanmadan ve hile yapmadan havaya yükselmelerinin nasıl gerçekleştiği bir türlü anlaşılamıyor. Onlar havadayken yerçekimine ne oluyor? Yoksa, bu insanlar yerçekimine karşı koymanın bir yolunu mu buldular?..

Her şeyden önce kim bunlar ve neredeler? Akla hemen Uzakdoğu geliyor. Evet Uzakdoğu'da havada durabilen birçok insan var. Fakat işin garip tarafı, havada durma olaylarının en ünlü isimleri hep batıdan çıkmış. Dünya'da havaya yükselme ve havada durma denince, akla hemen bir İskoçyalı gelir: **Daniel Dunglas Home.**

Daniel'in rüyası

Daniel Dunglas Home, 1833 yılında, İskoçya'da doğdu. Çocukluğu, ailesinin göç ettiği Amerika'da geçti. Zayıf, hastalıklı fakat çok duygusal bir çocuktu. 13 yaşındayken bir gece rüyasında, **Edwin** adlı arkadaşının öldüğünü gördü. Bu rüya onu çok etkiledi. Hiçbir şey yemiyor, odasından dışarı çıkmıyordu. Edwin, Daniel'ın yaz tatili sırasında halasının oturduğu yerde tanımış olduğu bir arkadaşıydı. Annesi, Daniel'in halasına mektup yazdı ve Edwin'in ölüp ölmediğini sordu. Gelen cevap çok çarpıcıydı. Edwin, gerçekten Daniel'in onu rüyasında gördüğü gün ölmüştü...

Bu olaydan sonra ailesi ve yakın çevresinin, Daniel'e olan tutumu değişti. Onun olağanüstü yeteneklere sahip olduğunu kabul ettiler. Daniel de, yaşı ilerledikçe, ruhsal olaylara olan ilgisini artırdı. Ruh çağırma seanslarına katılmaya başladı. Küçük Daniel, artık Daniel Dunglas Home olarak tanınıyordu. Zamanla havada boru uçurulduğu veya masanın havaya kaldırıldığı seansların en çok aranılan adamı oldu.

D. D. Home. Havaya yükselişini, ruhların işi olarak tanımlayan adam (üstte).
Bir destek olmaksızın, Home, havada duruyor (üstte sağda).

Home, 19 yaşındayken ilk kez havaya yükseliyor

Home, 1852 yılının sıcak bir ağustos günü Amerika'da Connecticut eyaletinin tanınmış ipek fabrikatörü **Ward Cheney**'in evinde bir davete katıldı. Ruh çağırma ve eşyaları yerinden oynatma seansı düzenlediler.

Bu seans sırasında hiç beklenmedik bir olay oldu. Eşyaları havaya kaldırmaya çalışan Home, birden kendisini havada buldu. Başı tavana değecek gibi yükseldi ve sonra tekrar yere indi. Herkes heyecanlandı ve seansa son verdiler. Konuklar arasında **Hartford Times** gazetesinin yazı işleri müdürü **F.L. Burr** de vardı. Burr, yazdığı yazılarda çok şüpheci ve inanmaz bir kişi olarak tanınmıştı. Gazetesinde Home'un havaya yükselişi ile ilgili olarak şunları yazdı:

"Home'un aniden havaya yükselişini ben de yaşadım... O sırada Home'un tam yanındaydım. Önce ayakları yerden 30 cm yükseldi. Baş-

tan aşağı sapır sapır titriyordu. Birkaç kere yerden ayakları kesildi. Son yükselişinde odanın tavanına kadar çıktı. Yere indiğinde hepimiz donakalmıştık. Uzun zaman hiçbir şey konuşamadık..."

Home'un yaşamı değişiyor

Bu olaydan sonra Home'un yaşamı aniden değişti. Hemen tüm gazeteler ondan bahsetmeye başladılar. Ona, yerçekimine meydan okuyan adam adını taktılar. Bu gösteriyi tekrarlaması isteniyordu. Home bu kadar yoğun bir ilgiyle karşılaşınca zor durumda kaldı.

Amerika'yı terk ederek Avrupa'ya gitti. Burada da onu rahat bırakmadılar. Etrafına bir anda hayranları toplandı. Home nereye gitse, orada olağanüstü bir olay oluyordu. Onun bulunduğu odada, aniden rüzgâr uğultusu sesi duyuluyor. Ya da tavandan ansızın çiçek demetleri dökülüyordu. Kapılar kendiliğinden açılıp kapanıyor, odanın içinde ateş topları dolaşıyordu. Home, ona inananların ve inanmayanların önünde defalarca havaya yükseldi...

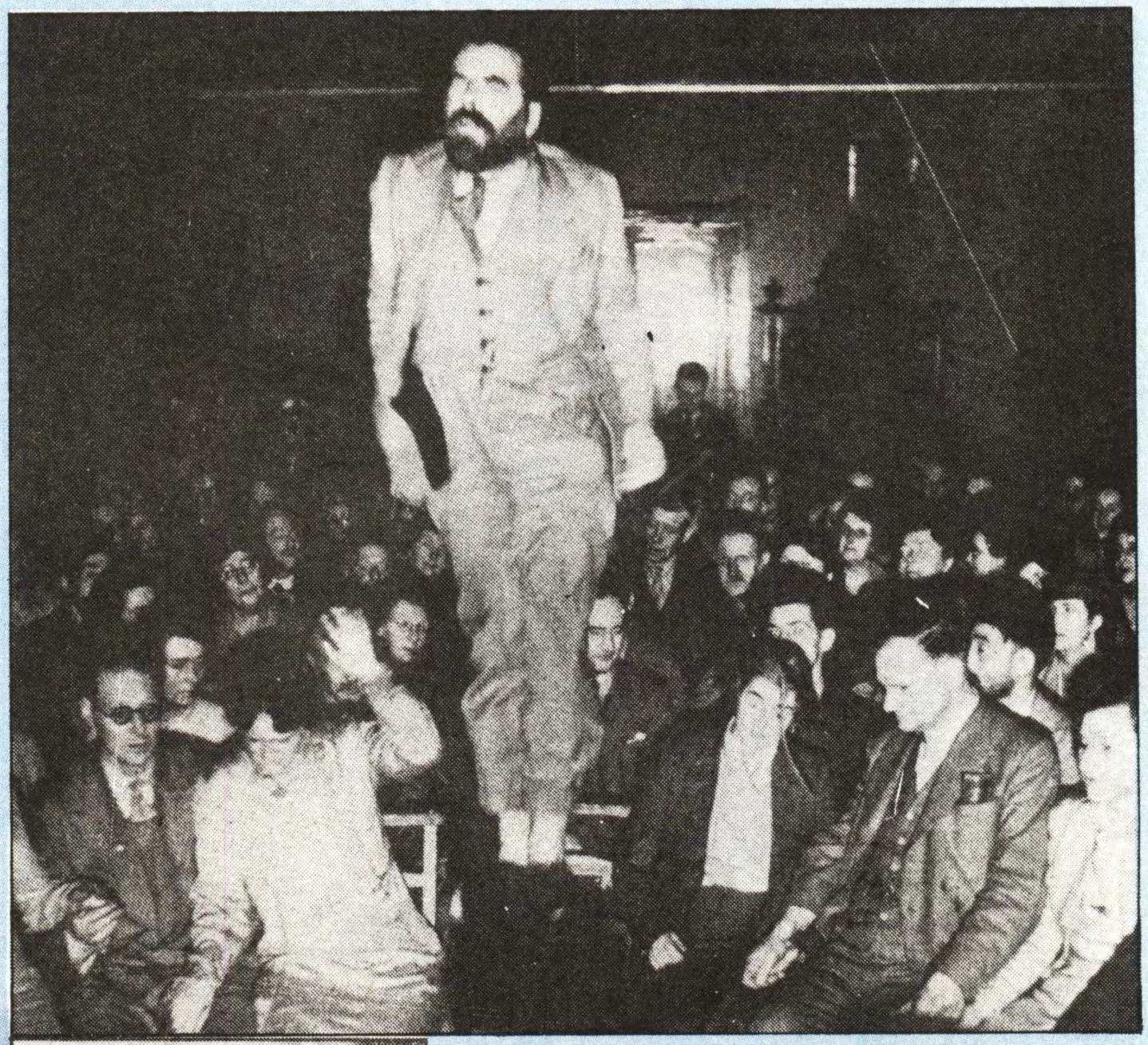

Colin Evans, 1930'larda Londra'da Conway Hall'da açıkça yukarıya doğru sürükleniyor (en üstte). Avilalı Azize Teresa da levitasyon olayına maruz kalanlardandı (üstte). Bütün yapay yardımlardan arınmış olarak, bu çift, 1962'de Güney Afrika sahilinde yerçekimi kuvvetini yenmişti (solda).

Home, 24 m yükseklikte

16 Aralık 1868 gecesi, Home, Londra'da unutulmaz gösterilerinden birini gerçekleştirdi. **Adare Kontu**'nun görkemli malikânesinde, **Kaptan Wynne** ve **Lindsay Lordu** ile birlikte yemek yedi. Yemek bittikten sonra bahçeye bakan bir odaya geçtiler.

Bu dört kişi bir süre bu odada oturdular. Daha sonra Home sanki kendinden geçer gibi oldu. Aniden yerinden fırladı. Tavana yakın duran bir pencereye kadar yükseldi. Pencereyi açtı ve dışarı çıktı. Diğer üç kişi bir an onun aşağıya atlayacağını sandılar. Oysa o pencereden dışarı uçtu. Hiçbir yere tutunmadan ve değmeden havada hareket etti. Dışarıdan aynı odanın diğer penceresine geldi. Bu pencere açıktı ve Home tekrar odanın içine girdi.

Olayı seyreden her üç kişi de hayretten donakalmışlardı. Home dışarıda pencerenin önünde havada bulunduğu sırada, 24 m yükseklikteydi. Eğer o anda düşseydi, büyük bir ihtimalle ölürdü. Ya da sakat kalırdı...

Tanıklar anlatıyor...

Home'un 24 m yükseklikteki uçuşu bir anda yayıldı. Çünkü tanıklar önemli ve inanılır kişilerdi. Her üç tanık da olayı defalarca anlattı.

Lindsay Lordu'nun söyledikleri şunlar:

"Bay Home, Adare Kontu ve onun kuzeni Kaptan Wynne birlikteydik. Bir an Home bizimle konuşmayı kesti. Bana o anda bizi duymuyor ve görmüyor gibi geldi. Hepimiz ona bakıyorduk. Titreyerek yerden yükseldi. Bulunduğumuz köşkte odaların tavanları hayli yüksekti. Biz onun tavana yükselip ineceğini sandık. Fakat o öyle yapmadı. Yüksekteki pencereye kadar uçtu. Pencereyi açtı ve dışarı çıktı.

Bir süre sonra açık olan bir başka pencereden içeri girdi. Pencereler arasındaki uzaklık 2.30 m kadardı. İkisi arasında tutunacak bir çıkıntı yoktu. Hepimiz Home'u dışarıda, pencerenin önünde ve havada gördük. Pencereden içeri girerken, ayakları öndeydi. Hayatımda ilk kez bir adamın uçtuğunu gördüm..."

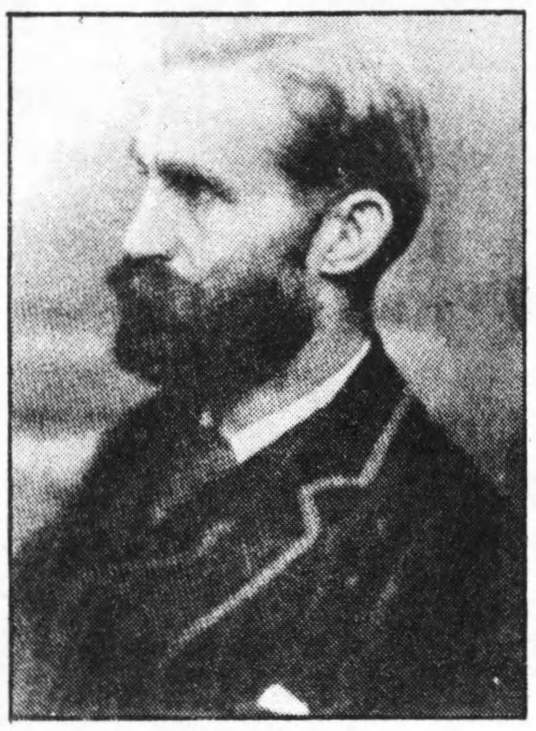

Home: "Beni havaya kaldıran ruhlardır"

Home aynı zamanda bir medyumdu. Sayısız ruh çağırma seansında bulundu. Bu seanslara katılan çok sayıda kişi, onun ruhlarla çok kolaylıkla ilişki kurabildiğini anlattı.

Home, onu havaya yükselten ve havada tutan gücün ruhlar olduğunu kabul ediyordu: *"Havaya her yükselişimde görünmeyen bir kuvvet tarafından yukarıya çekiliyormuşum gibi bir his yaşadım. Bu kuvvet ruhlardan geliyor. Ben bu kuvvetin varlığına daima inandım ve ona güvendim. Bu yüzden ne kadar yükseğe çıkarılırsam çıkarılayım, hiçbir zaman korkmadım..."*

16. Yüzyıldan bir örnek: Azize Teresa

Havaya yükselmeyi ya da havada durmayı gerçekleştirebilen insanların çok eski zamanlardan beri var olduğu biliniyor. Fakat ne yazık ki, bunların çoğu yazılı kaynaklara geçmiş değil...

16. yüzyılda yaşamış olan İspanyol rahibesi **Azize Teresa**'nın durumu farklı. Çünkü bu rahibe çok sayıda ve değişik tanıkların önünde havaya yükselmiş. Eski ve yeni birçok kitapta ondan bahsediliyor.

Teresa'nın özelliği, kendi isteği dışında havaya yükselmesi. Hatta birçok defa havalanacağını hissettiğinde, diğer rahibelerden kendisini tutmalarını istemiş. İşte onun anlattıkları:

"Havaya yükselme hissi geldiğinde ne yapacağımı şaşırıyordum. Karşı koymaya çalıştığımda ayaklarımın altından gelen büyük bir güçle havaya itiliyordum. Ya da kaldırılıyordum...

İtiraf etmeliyim ki, korkuyordum. İnsan havaya yükselirken çok tuhaf bir duyguya kendini kaptırıyor. Bedeninin değilde ruhunun varlığını hissediyor. Çok garip bir duygu bu...

Havada bulunduğum sırada, hiçbir zaman kendimden geçmedim. Yükselmenin ilk anında çok heyecanlanıyordum. Fakat sonra rahatlıyordum. Bedenimi su üzerinde yüzen ağırlıksız bir şamandıra gibi hissediyordum. Yere indikten sonra bile bir süre bana ağırlığım kaybolmuş gibi geliyordu..."

Alışılmış sahne levitasyonu. Marva Ganzel adındaki kız, önce hipnotize edilerek, kaskatı kesileceği bir transa sokuluyor ve iki kılıç üzerinde yatıyor. Kılıçlardan biri alındığında, kız nasıl oluyorsa havada öylece durup kalıyor (en üstte) D. D. Home'un en çok bilinen levitasyon olayının, yalnızca bir halüsinasyon olduğunu söyleyen Frank Podmore (üstte).

Olaylara neden olan uçan adam: Aziz Joseph

Aziz Joseph 17. yüzyılda yaşamış bir İtalyan din adamıydı. 1603 yılında Apulia'da dünyaya geldi. Çocukluğundan itibaren çok hassas ve duyarlıklı bir yapıya sahipti. Genç yaşında kendini dine adadı. Çok soğuk günlerde üzerine incecik elbiseler giyiyor, âdeta yemeden içmeden yaşıyordu.

Bu dünyanın, çile doldurma yeri olduğuna inanıyordu. Birçok defa kendini kırbaçlattı. Rahip olduğunda 22 yaşındaydı.

Fakat rahipliği sırasında üstleri için büyük sorun oldu. Bir pazar ayininde aniden havaya yükseldi. Mumların yandığı kutsal bölmeye doğru uçtu. Yanan mumların içine düştü. Her yanı çok kötü bir biçimde yandı. Aynı zamanda ayinin yarıda kesilmesine neden oldu.

Joseph'in havaya uçuşları devam etti. Duygulandığı veya heyecanlandığı zamanlarda, aniden balon gibi havaya yükseliyordu. Onun uçtuğunu gören insanların sayısı gittikçe artıyordu.

Halk onu bir rahipten çok sihirbaza ya da büyücüye benzetiyordu. Kilise yönetimi bu durumdan rahatsız oldu. Ona bir manastırda görev verdiler ve halktan uzakta yaşamasını sağladılar.

Manastırda kaldığı sırada da havaya uçmaları devam etti. Bir gün bahçede bir keşişle dolaşırken ansızın havalandı. Yüsekçe bir zeytin ağacının tepesine kondu. Fakat bir türlü aşağıya doğru uçup yere inemiyordu. Bir merdivenin yardımıyla aşağı indirildi.

Rahip Joseph'in kilise içindeki durumu tekrar sarsıldı. Onun üstünlüğünü çekemeyenler vardı. Bir şarlatan olduğunu, kiliseden atılması gerektiğini ileri sürenler oldu.

Fakat bir gün **Papa XVIII. Urban** ve yanındaki iki kardinalin Joseph'in havalanmasını görmesi ile durumu değişti. Papa onun rahat bırakılmasını istedi. Joseph'in havalanışının **Tanrı'nın hikmeti** olduğu kabul edildi.

Sihirbazlık olabilir mi?

Havada durma ya da havaya yükselme denince, akla hemen sihirbazlar gelir. Çünkü

İnsanların yerçekimi kuvvetinden kurtulabilecekleri kavramı, eskiden beri hafife alınmıştır. Soldaki karikatürde 1783'te Sergent tarafından "Günümüzün deliliği" adıyla işlendiğini görüyorsunuz. Fakat, Alexandra David-Neel, (altta) 14 yıl Tibet'te kalıp döndüğünde, oradaki rahiplerin ağırlıklarını yok edebildiklerine kesinlikle inanıyordu.

sahne sihirbazlarının bilinen gösterisidir. Yardımcıları olan kızlardan birini bir sandık üzerine yatırırlar. Sonra yavaş yavaş sandığı çekerler. Kız havada kalır. Hatta bu kızı havaya doğru yükseltip, alçaltırlar.

Sadece sahnede gerçekleşebilen bu olayın hileleri bilinmektedir. Ya, kız, ışık oyunları ile görünmez hale getirilen bir ip mekanizması ile tavana asılır. Ya da kızın üzerine yattığı sandık gerçekten çekilmediği halde, seyirciler bunun kızın altından çekildiğini sanmaktadırlar.

Yerçekimine ne oluyor?

Oysa yukarıda bahsedilen kişilerin havaya yükselmelerinde, sahne dekoru ve aletleri yoktur. Işık oyunları yapılmaz. Birçok havaya yükselme olayı açık havada gerçekleşmiştir.

Havaya yükselebilenler, yerçekiminin etkisini ortadan kaldırıyorlar mı? Böyle bir şey mümkün olabilir mi? İşte cevabı aranması gereken soru budur. Havaya yükselen kişilerin din adamları ya da medyum olmaları düşündürücüdür...

Gittikçe taraftar toplayan bir görüşe göre, doğru bir eğitimden geçtikten sonra herkes havaya yükselebilir. Özellikle transandantal meditasyon öğrencileri bu işi her seferinde becerdiklerini iddia ediyorlar.

1863'te güldürü çizgisi ile konuyu alaya alan ünlü mizah dergisi Punch. Kimi sürprizlerin hiç olmazsa kolaylıkla açıklanması mümkün yollardan yönetildiğini gösteriyor (altta).

Herkes havaya yükselebilir mi?

Bir iddiaya göre de her insan havaya yükselebilir. Çünkü insan doğadan ayrı bir varlıktır. Onun içinde doğaya ters düşen güçler vardır. Dünyevi yaşam bu gücü geriletmiş fakat tamamıyla ortadan kaldıramamıştır.

Buna göre havaya yükselmeyi başaranlar, kendilerinde zaten var olan gücü ortaya çıkaranlardır. Ama nasıl? İşte burası belli değil...

Ne faydası var?

Eğer gerçekten insanın içinde havaya yükselebilecek bir güç varsa, bunun önemi çok büyüktür.

Sorun sadece yerçekiminden kurtulma sorunu değil... İnsanın dünyanın fizik yapısına olan bağlılığın da ortadan kalkmasıdır.

Bu alanda atılacak bir adım, belki insanoğlunun bilinmeyen tüm güçlerini ortaya çıkaracaktır. Bu güçler sadece bilinmekle kalmayacak, aynı zamanda uygulanacaktır...

Havaya yükselme yeteneği, bazı kişilerin rastlantı sonucu keşfettikleri gizli bir sanat mı? Sayfa 153'te

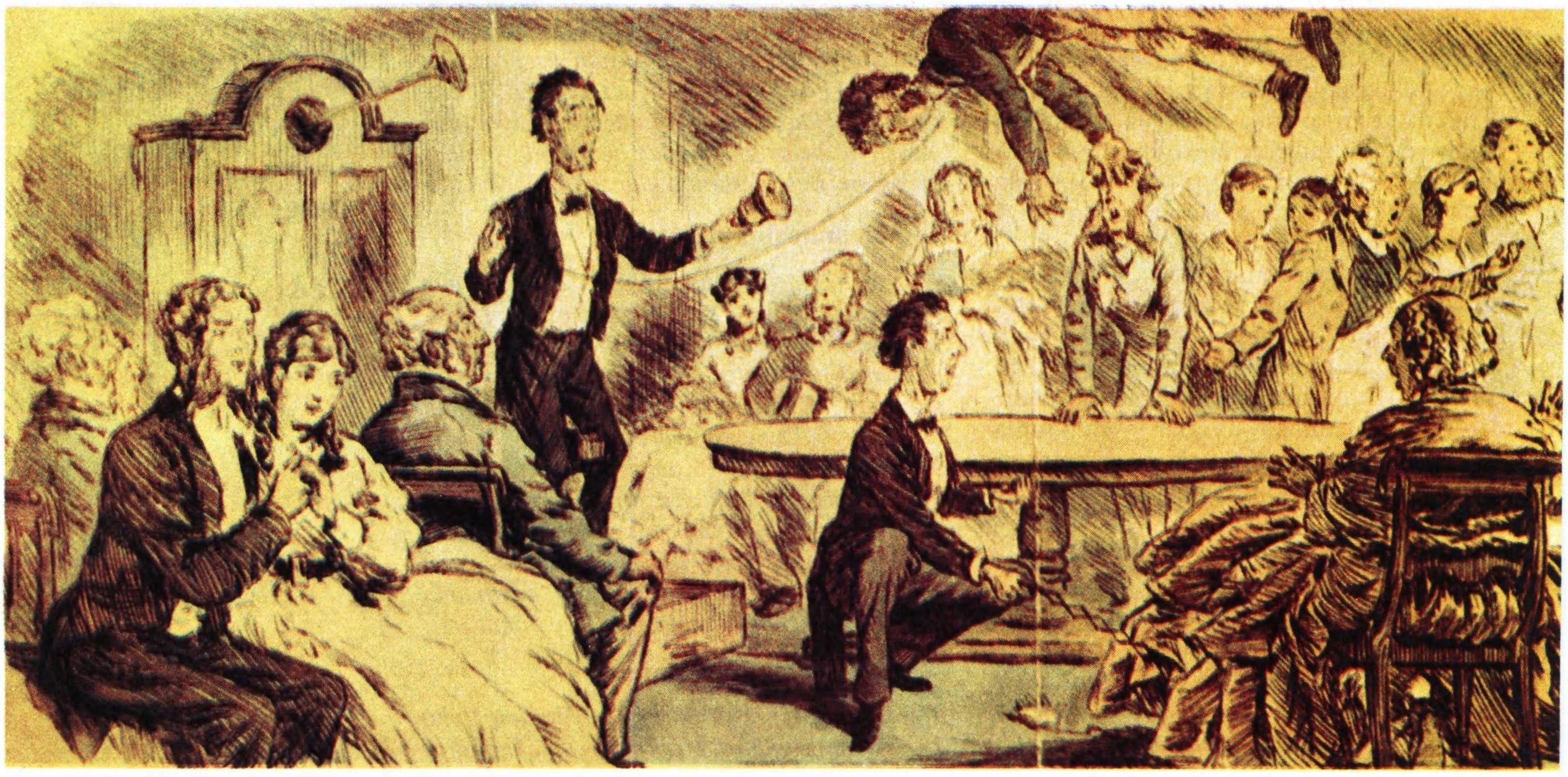

Bir süre için bedenlerinden ayrılıp, tekrar döndüklerini söyleyenler var... Birbirlerinden haberi olmayan bu insanların anlattıklarında öylesine benzerlikler var ki, görmezlikten gelmek mümkün değil... Gidip geldikleri yer neresi?.. Onların gördükleri, öteki dünyanın kanıtı olabilir mi?..

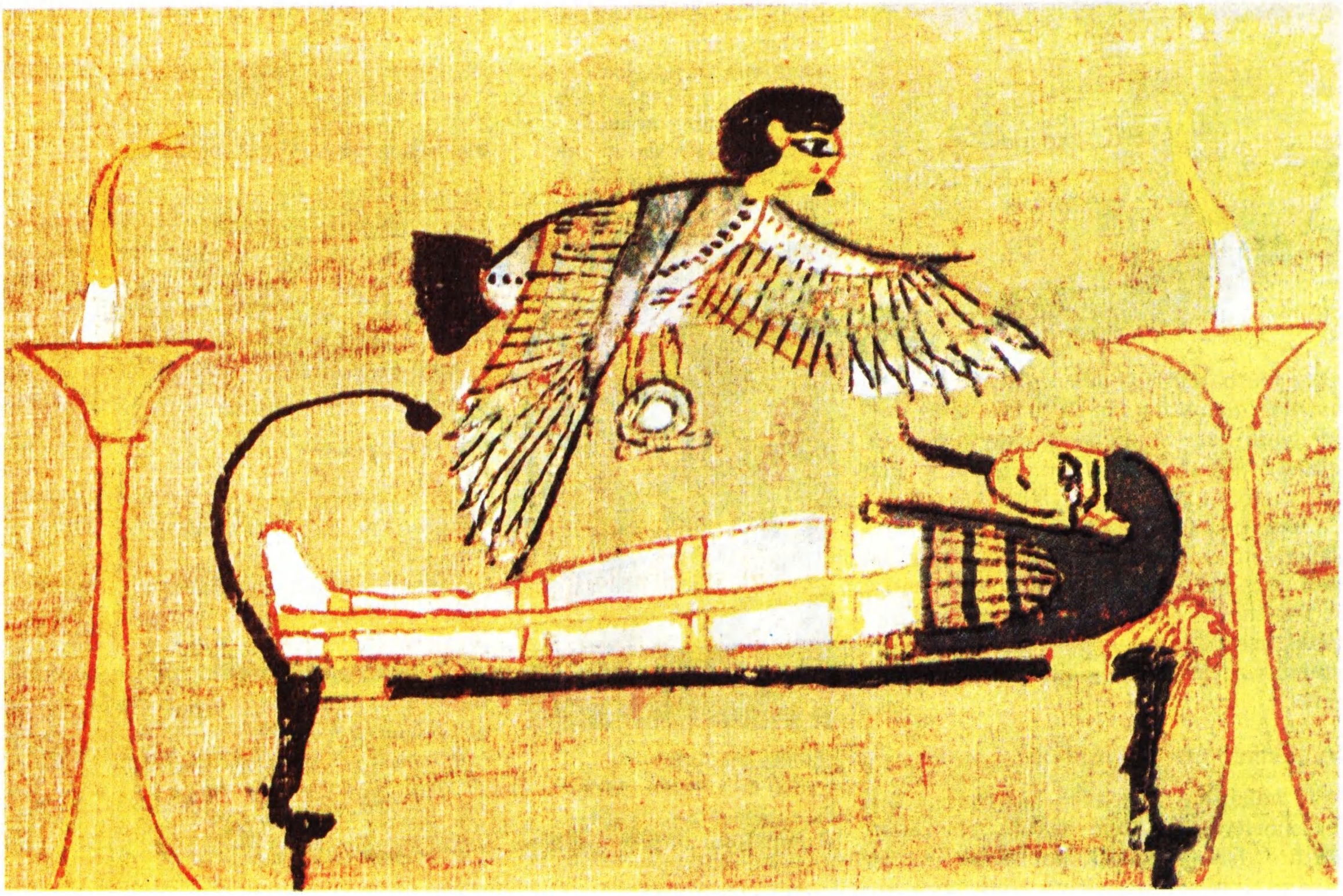

Öteki dünyaya gidiş-geliş

ÖLÜMDEN SONRA HAYAT var mı? Varsa nerde ve nasıl? Asırlardan beri sorulan bu sorular, kesin olarak cevaplandırılamıyor. Hemen bütün dinlerin öteki dünyanın varlığını işaret ediyor olmalarına rağmen, insanların büyük kısmı ölüme şüphe ve korkuyla bakmaya devam ediyor.

Fakat korkmayanlar da var. Geçirdikleri bir kaza, ağır hastalık ya da bir ameliyat sırasında, bir süre için bedeninden ayrılıp sonra geri geldiğini iddia eden birçok insan var. Bunlar böyle durumlarda bedenlerini yukarıdan seyrettiklerini söylüyorlar. Ölen insanların ruhlarıyla konuştuklarını anlatanlar da var. İşte bunlardan birkaç örnek:

Kendini tavandan seyreden kadın

"İkinci çocuğumu doğurmuştum. Doğum yeni sonuçlanmıştı. Acılar azalmıştı, bense yarı sarhoş gibiydim. Birden yukarıdan, tavana yakın bir yerden, bedenimi seyrettiğimi fark ettim. Benliğim, tavandan bedenime bakıyordu. Doktor ve hemşirelerin ne yaptıklarını kuşbakışı izleyebiliyordum. Çok korktum ve benliğimi bedenime döndürebilmek için zorladım. Doktorun beni öldü zannedeceğinden korkuyordum. Neyse ki, onlar anlamadan bedenimle yeniden birleştim. Beni derin uykuda sanmışlardı..."

Ölmüş annesini gördü

"Bir lokantada çalışıyordum. Buzdolabının üzerime devrilmesi sonucunda yaralanmıştım. Kendimden geçmişim. Sanki olayı tepeden seyrediyordum. Bedenimi dışarı taşıyıp, bir masaya yatırdılar. Sonra kendimi çok aydınlık bir yerde buldum. Uçuyordum. İstediğim yere bir anda gidiyordum. Zaman ve uzaklık benim için anlamsız şeylerdi. Etrafımda birileri vardı. Onları görür bir biçimde hissediyordum. Birisi ölmüş olan annemdi. Bana 'Gel, senin yerin burası' dediğini duydum. Bu sesi duymamla kendimi bedenimde buldum, ayılmıştım..."

"Böylesine mutlu olmamıştım..."

"Normal bir geceydi, kitap okuyordum. Uyku bastırınca kitabımı bırakıp, uyumaya karar

Eski Mısırlılar astral bedenin insan yüzlü bir kuş olduğuna inanırlardı. Ölünce, kuş fizik bedeni terk eder, etrafında uçmaya başlardı.

verdim. Birdenbire âdeta bölündüğümü hissetim. Kapıya doğru uçuyordum, büyük bir mutluluk duyuyordum, her şey çok aydınlıktı. Tam kapıya ulaştığımda, gözüm yatakta yatan vücuduma takıldı. Karımı ve çocuğumu düşündüm. Onları ve bedenimi bırakıp gitmek yanlış bir hareketti. Geriye döndüm ve bedenimle hemen birleştim. Kendime gelmiştim, doğruldum. Tüm yaşamım boyunca böylesine mutlu olmamıştım..."

Üç ayrı olay okudunuz. İkisi bir ameliyat ve bir yaralanma sırasında olmuş, üçüncüsüyse uykuya geçiş anında ortaya çıkmış. Ortak yan, bedenin üst noktadan görülebilmesi. Verilebilecek daha yüzlerce örnekte, hep aynı şeyler görülecektir. Sanki bedenin bir tür rahatlaması gerektiği zaman, bu olay ortaya çıkmaktadır. Bu konuda değişik açıklamalar vardır.

Astral yolculuk

Parapsikologlar, bir insanın bedeninden ayrılıp tekrar dönmesine "astral çıkış" ya da "astral yolculuk" adını vermektedirler. Vücuttan ayrılıp yolculuğa çıkan bedene de "astral beden" denir. Bu astral beden bilinçlidir. Vücuttan ayrı olarak istediği gibi hareket eder.

Bu ayrılan şey nedir? Laboratuvar deneyleri bazı sonuçlar vermiştir. Ölmekte olan hastalar tartılmış, terlemenin getirdiği kayıplar göz önüne alınmış ve kaydedilmiştir. Ölüme doğru, saatte 28 gramlık toplam hafifleme izlenmiştir. Ölüm vuku bulduğu anda ise bir anda beden 21 gram hafiflemiştir. Birçok ölüm anı fotoğraflarındaysa, bedenlerin üzerinde bulutumsu görüntüler belirlenmiştir. Demek ki, vücuttan dışarı çıkan bir şey vardır. O şey gerek ölüm, gerek normal uyku, gerekse astral ayrılma anlarında fizik bedeni boşaltmaktadır. Acaba o "şey", ruh dediğimiz o bilinmez midir?

Herkes bu yolculuğu yapabilir

Benliğin ve bedenin birbirinden ayrılması bazen uykuda, bazen de uykuya veya uyanışa geçiş anlarında olmaktadır. Çoğu zaman da bir baygınlık, ağır bir hastalık anında ortaya çıkmaktadır. Ama istisnai olarak, olay çok normal anlarda da görülmüştür. Ayrılma anında çevre aynıdır, ama görüş açısı bir iki metre yukarıdadır veya yana kaymıştır. Olayı yaşayan herkes bedenini seyredebilmektedir. Bazıları kendilerini bir bulut olarak tarif etmektedirler. Bir kısmıysa bedenlerine göbekbağına benzer bir bağla bağlı olduklarını anlatmışlardır. Ayrılma olayını yaşayan kişi genellikle çok mutludur ve hafiflemiştir. Duvar kapı gibi bütün katı engellerden, rahatça geçilebilir. Süre belli değildir. Kişi durumunu fark edince, derhal bir şok duymaktadır. Hemen panik başlar ve kişi kendini bedeninde bulur.

Yukarıda anlatıldığı gibi, bazı olaylarda kişiler, ölmüş yakınları da dahil, bazı insanlara rastlamaktadırlar. Fiziki hiçbir eşyaya veya yakında uyuyan bir başka kişiye temas edilememektedir. Olayın başında ve sonunda hissedilen temel duygular, bir boşluğa doğru düşüş ve felç olma zannıdır. Bu iki duyguyu herkes yaşamıştır, özellikle uykuya geçiş anlarında, bir boşluğa düşüş duygusu ve arkasından gelen müthiş bir korku hepimiz için tanıdıktır. Hareket etmek isteriz ama bir türlü edemeyiz, sanki felç olmuşuzdur. Bir güç bizi engellemektedir yani bedenimiz benliğimizi dinlememektedir.

Büyük ressam ve mistik şair William Blake bu resminde, ruhun ve fizik bedenin yeniden birleşmesini anlatmak istiyor. Resim Robert Blair'in bir şiirinden esinlenerek yapıldı ve 1813'te "Mezar" adıyla yayınlandı.

İslamiyette ruh ve beden

İslam dininde ruhun varlığı temel inançlardandır. **Kuranıkerim**'de ruhun Rabbin emrinde olduğu ve bu ilahi bilginin çok azının insanlara verildiği belirtilir (İsra süresi, Ayet: 85). Fecr Suresi'nin 27-30. ayetlerinde Allah doğrudan ruha hitap eder. Hadis tefsirlerinde Hz. Muhammed'in ruhla ilgili çeşitli açıklamaları görülür. Buhari Hadisleri'nin Enbiya Kısmı'nda, Hz. Muhammed'in şöyle dediği yazar: *"Ruhlar, cinsler ve topluluklar halinde yaşarlar, bazıları birbirini tanır, bazıları tanımazlar."*

Mevlana Celalettin Rumi, ruhun uykuda bedenden ayrıldığını söyler ve **Mesnevi**'sinde özellikle belirtir: *"Can atlarını eyersiz koyar, bu sır ölümün kardeşidir, sırrıdır. Ama gündüzün geri gelmesi için ayaklarını uzun bir bağla bağlar. Can boşlukta astar gibi gizlidir, bedense yorgan altında döner durur. Sen bedensiz bir bedene sahipsin."*

İbni Sina, insanın ruhla bedenden oluştuğunu belirtir. Beden nefsin çalışmasına uygun bir hale gelince, ruh bedene gönderilir ve sonsuzluk kazanır. İstenirse bedenden ayrılır tamamen ayrılınca bir daha yok olmaz.

Bir diğer mutasavvıf, **İmam Gazali,** insanda bedende başka bir varlığın daha olduğunu, onun asıl ve sabit varlık olan ruh olduğunu anlatır. Gazali'ye göre ruh bedenin içinde değildir, zaman ve yerle sınırlandırılamaz.

İslamiyette ve tasavvufta ruhun varlığına kesin olarak inanıldığı için, ruh ve beden ilişkisinin üzerinde özellikle durulur. Mesnevi'nin birçok yerinde, **Ahmed Eflaki**'nin **"Ariflerin Menkıbeleri"** adlı eserinde ve sayısız evliya, ermiş ve veli öykülerinde ruhun

Astral beden, fizik bedenin üzerinde bedendışı çıkışın başlangıç anında... Aradaki bağ (gümüş bağ) her iki bedeni birbirine bağlı tutuyor, bu bağın kopmasıyla ölüm gerçekleşmektedir (ortada).

Padualı St. Antuan, iki ayrı yerde görünme yeteneğiyle tanınmıştır (altta).

gerek istenildiği zaman, gerekse istemeden bedenden ayrılabildiği anlatılmıştır. Genellikle bu olay keramet veya mucize olarak nitelendirilir. **Şeyh Bedrettin, "Varidat"** adlı eserinde bunu açıkça anlatır: *"Bazen kendimi latifleşmiş hissederim, fizik bedenim o varlığın bir kopyasıdır. Bu latif varlık, beden şeklinde görülür, gözle görülür. Tıpkı buharın yoğunlaşmadan evvel görülememesi gibi, buhar yoğunlaşınca bulut olur, görülür."*

Öteki dinlerde astral çıkış

Hint öğretilerinde insanın üç bedenden oluştuğu öğretilir. Bunlar fiziki, esiri ve ruhsal bedenlerdir. Taoist düşüncede insan vücudunda, evrenin mutlak enerjisinin bir zerresinin depolandığı ve bu enerjinin ruhsal bir varlık olduğu öğretilir. Bu ruhsal enerji, eğitim ve öğrenim sonucu fizik beden dışına çıkarılabilir. Doğu inançlarının ve öğretilerinin dışında, batıda da aynı yaklaşımlar görülür. **Hz. İsa**'nın havarisi **St. Paul,** insanda ruhsal ve doğasal iki beden bulunduğunu söylemiştir.

Hz. İsa, **İncil**'de şöyle demektedir: *"Öyle bir adam bilirim ki, bedenin dışında mı? Bilinmez, Allah bilir."* (İncil, Corinthians 2/12:3)

Dante ünlü kitabı **İlahi Komedya**'da şöyle yazar: *"Yaratıcı güç, bedenin yapımı bitip hazır olunca ona yeni bir ruh üfler. Zaman gelince de ruh bedenden ayrılır, bedeni güçler dilsiz kalır."*

1195'te İtalya'da Padua'da yaşayan **Aziz St. Antuan**'ın mucizeleri arasında, bedenini bir kilisede bırakıp, başka bir kiliseye gittiği ve orada göründüğü olayı yer almaktadır.

Ölüm korkusu yok mu oluyor?..

Hemen tüm astral çıkış olaylarından sonra, insanların görüşleri büyük değişmelere uğramaktadır. Tabii ki, değişime uğrayan temel görüş ölüme karşı duyulan korku yönündedir. Ölüm korkusu ve dehşeti hemen hemen yok olmaktadır. Ama unutulmamalıdır ki, astral ayrılma olayını yaşayıp farkında olamayan sayısız insan vardır. Belki de ölümün sırrı bu olayda yatmaktadır.

New York'taki Gezegenlerarası Çalışmalar Enstitüsü Başkanı **Doktor Carl Sagan,** bu teze karşı çıkmaktadır. Ona göre astral ayrılma ölümle değil de, doğumla ilgilidir: *"Her insan ölüm ülkesinden dönüş yolculuğu denebilecek bir deney geçirir. Uçuş veya kayma duygusu, karanlıktan aydınlığa çıkış, bu deneyin özellikleridir. Olay sisler içinde zor idrak edilir. Böylece destansı bir anı canlanmaktadır. Olaylar birbirine benzer ve son derece uyumludurlar. Astral ayrılmayı tüm insanlar paylaşırlar. Bu olay doğumun çağrısıdır, yani anımsanmasıdır."*

Kim bilir, belki de Sagan'ın dediği gibi, geçici tehlike anlarında veya aşırı duygusal anlarda doğum anıları geri dönmektedir. Doğarken karanlığın terk edilmesi, bir bedenin içinden dışarı çıkma, yani boşluğa kayma ve rahatlama duygusu, acının yerini özgürlük ve ışığa bırakması hepimizin paylaştığı bir anının tekrarıdır.

Sagan, bizleri rahatlatacağı yerde, kafamızı daha da karıştırıyor. Çünkü hemen aklımıza doğumun ve ölümün aynı olduğunu anlatan öğretiler geliyor. Olaylarda çok ilginç bir anlatım daha vardı. Neden böyle ayrılma anlarında ölmüş yakınlarımızı görüyoruz; veya yaşayan birinin ne yaptığını izleyebiliyoruz? Sagan'a karşıt tezler de bunlar; ve daha yüzlercesi. Belki de astral ayrılmalar her an yaşanıp duruyor ve belki bu gece, bu yazıyı okuyan birçok kişinin başına gelecek. Dikkatli olalım, bir gün birimiz belki kimsenin fark etmediği bir nüansı görür ve açıklarız.

Ölümden geri dönenler. Sayfa 129'da

Dr. Gültekin Caymaz, Kastamonu'daki türbenin önünde, makinesini otomatiğe ayarlayarak çektiği fotoğrafta, çevresinde bir ışık alanı oluştuğunu gördü.

Kastamonu'da ışık saçan türbe

Dr. Gültekin Caymaz 1981 yılında Kastamonu'da geceleri garip ışıklar çıkaran bir türbeyi ziyaret eder... Fotoğraf makinesi ile durumu tespit eder. Işıklar gerçektir. Yoksa bu ışıklar türbede yatan evliyanın ruhundan mı gelmektedir?..

Dr. GÜLTEKİN CAYMAZ fizik tedavi ve Türkiye'nin sayılı akupunktur uzmanlarından biridir. Ayrıca bilinmeyen ve açıklanamayan olayların yorulmak bilmez bir takipçisi ve yorumcusudur. Bütün bu özellikleriyle, sadece Türkiye'de değil, yurtdışında da tanınmaktadır. Dünyanın yarısını dolaşmış, incelemeler yapmıştır. Ona **Türkiye'nin Erich Von Däniken**'i adını takanlar hiç de haksız sayılmazlar. Kendisinin yaptığı çok yönlü çalışmaları gelecek sayılarımızda ayrıca tanıtacağız. Esrarengiz ışıklar saçan türbenin hikâyesini anlatması için ise sözü şimdi ona bırakalım...

Işık kaynağını araştıran Dr. Caymaz, türbenin önüne götürdüğü kişinin fotoğrafından da aynı sonucu aldı.

Türbeyi ziyaret

"1981 yılındaki Anadolu gezimde, Kastamonu yakınlarındaki bir türbenin öyküsü dikkatimi çekti. Türbenin yakınındaki gecekondulara yol açmak için bir buldozer getirtmişler. 'Türbeyi yıkıp başka bir yere daha iyisini yaparız' demişler. Buldozerin türbeye her yaklaşışında motor durmuş. Aracı bir türlü çalıştıramamışlar. Ardından insan gücünü denemişler. Kazmalarla işe girişmişler. Kazmalar toprağa saplanıp kalmış. Bir türlü çıkarılamamış. Zorlayınca da sapları kırılmış. Türbenin civarında geceleri garip ışıklar görülüyormuş. Korkmuşlar ve işi bırakmışlar...

Ben inançlı biri olduğum için, gidip orayı ziyaret ettim. Dua okudum... Niyetim türbenin fotoğraflarını çekmekti. Birçok fotoğraf çektim. Bir de kendimi türbenin önünde çekeyim

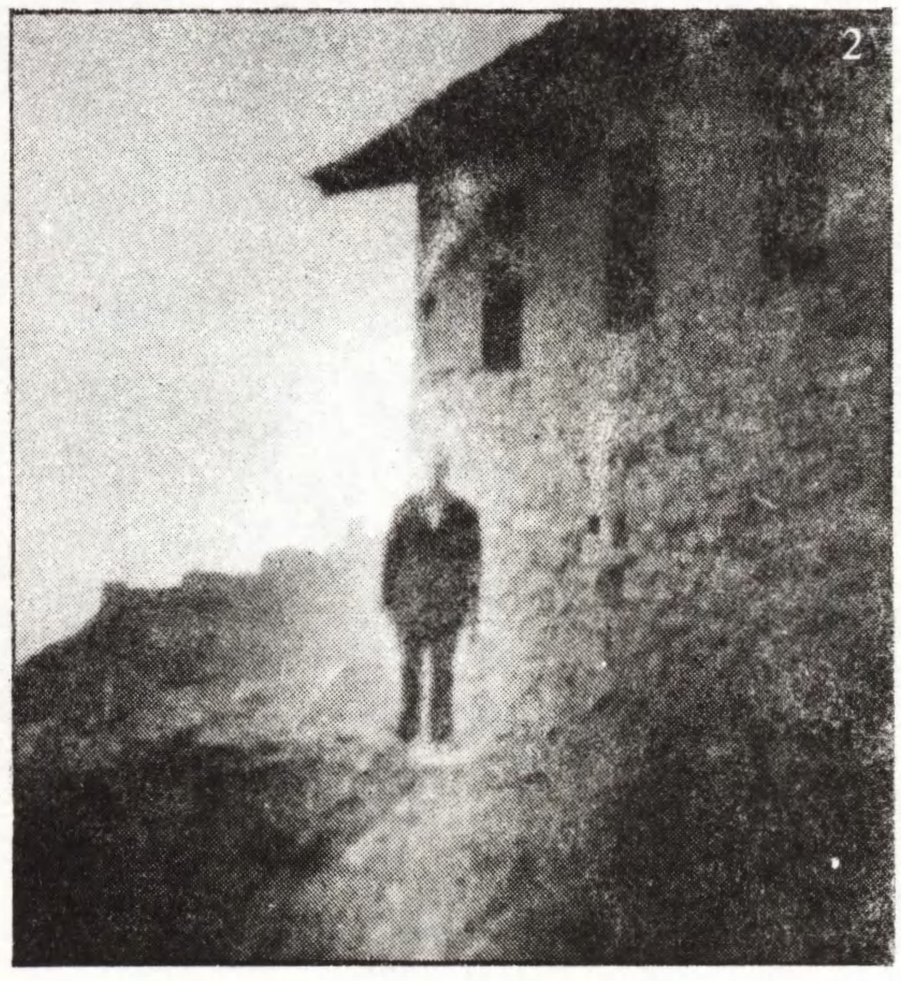

dedim. O anda birinden yardım istediğim takdirde sanki işin tılsımı bozulacaktı... Fotoğraf makinemi ayaklı sehpasına yerleştirdim. Otomatiğe ayarladım. Koşarak türbeyi arkama alacak biçimde makinenin karşısına geçtim.

Ankara'ya döndüğümde film banyo edildi. Hayretle gördüm ki, kendimi çektiğim fotoğrafta çevremde yaygın bir ışık alanı oluşmuştu (1 no'lu fotoğraf). *Türbenin esrarengiz ışıklar çıkardığı ya da oluşturduğu doğru muydu?.. Yoksa ortada başka şeyler mi dönüyordu?.. Tekrar oraya gidip fotoğraf çekmeye karar verdim."*

Işığın kaynağı

Dr. Caymaz olayı anlamak istiyor. Kastamonu'ya tekrar gidiyor. *"İkinci gidişimde hava kararana kadar bekledim. Yine yalnızdım. Fotoğraf makinemi sehpasına yerleştirdim. Otomatiğe ayarladım. Bu sefer değişiklik olsun diye, türbenin tam köşesinde durdum. Çıkan fotoğrafta çevremdeki ışığın yine havaya ve yere doğru yayıldığı görülüyordu. Acaba bu ışığın kaynağı ben miydim? Bir başkasını götürüp onun resmini çektim ve aynı ışığın bu defa onun çevresinde yer aldığını gördüm* (2 no'lu fotoğraf).

Deneylere devam ettim. 3 no'lu fotoğrafta görüldüğü gibi, iki ayrı kişiyi aynı şekilde, yine ışıklı olarak görüntüledim. Birinin yerini değiştirdim. Yanına da bir başkasını yerleştirdim. Yine ışık vardı (4 no'lu fotoğraf). *Son fotoğrafı çekerken, fotoğrafını çektiğim kişiler benim çevremde de bir ışığın olduğunu ve bunu gözle gördüklerini söylediler. Yer değiştirdik, onlar beni bir başkasıyla çektiler, ama bu defa ışığı göremedik. Demek ki ışığın kaynağı biz insanlar değildik. Hava kararıyordu, yanımdakileri 5 no'lu fotoğraftaki yere gönderdim. Fotoğrafı çektiğim anda çevrelerinde oluşan parlamayı gördüm. İşte bu fotoğraf en garibiydi..."*

Türbenin önünde tek kişi veya 2-3 kişilik grupların fotoğrafı çekildiğinde alınan sonuç değişmiyordu: Çevrelerinde aynı yaygın ışık alanı vardı (üstte ve altta).

Başı kaybolan insan

"Bu çektiğim fotoğrafta (5 no'lu fotoğraf) *gördük ki, fotoğraftakilerin birinin başı yarı yarıya kaybolmuştu, diğerinin, yani gür saçları olan kızın saçlarının bir kısmı yoktu. Ama ben fotoğrafı çekerken bu eksiklikleri görememiştim.*

5

Daha sonra, aynı yerde, ama daha uzaklarda fotoğraflar çektim. Fakat oradan uzağa gidildikçe ışıklar görünmüyordu. Bu konuyla haftalarca uğraştım ve inanıyorum ki, benim gibi olaya saygıyla bakabilecek her kişi bu fotoğrafları çekebilir. Ama gereksiz merak amacıyla bu fotoğraflar elde edilemez..."

Türbenin yan tarafındaki tepenin önünde çekilen fotoğraflarda yer alan kişilerin saçları ve başlarının bir bölümü yok olmuş gibiydi...

Ruhsal ve bedensel enerji

Dr.Caymaz ışıkların kaynağını açıklamaya çalışıyor: *"1970'lerde Romanya'da* **Dr. Joan Florin Dumitrescu** *elektronografi dediği bir teknik geliştirdi. İnsan vücuduna belli bir yöntemle elektrik yüklüyor ve bu elektrik yüklenmiş vücudun fotoğrafını çekiyordu. Çıkan fotoğraflarda insanların çevrelerinde ışık alanları görülüyordu. Çok basit olarak anlattığım bu teknik olaydan anlaşılmaktadır ki, insanlara dış etkiler tarafından belli dozlarda enerjiler yükletilebilir. Aslında bunu her an yaşıyoruz. Evrenden gelen çeşitli ışınlar, atmosferde süzüldükten sonra bizlere ulaşıyorlar.*

Türbe olayında da bir enerji vardır ama bu enerjinin hangi şartlarda ortaya çıktığını anlayamıyoruz. İnsanda da bir enerji var olduğuna göre, bu ruhsal enerjidir. Evliya dediğimiz farklı insanların bedensel enerjileri, belki de mezarlarının çevresinde birikip, bizce anlaşılmayan bir görev yapmaktadırlar..."

Bu ışık ruh mu?

Dr. Caymaz'ın ilginç açıklamalarından ve fotoğraflardan sonra akla bir yığın soru geliyor. Fakat en önemlisi, bu ışığın kaynağının ruh olup olmayacağıdır. Bilim, bizlerin bir tür enerji taşıdığımızı kabul etti, tıp ölümden sonra vücutta bir boşalma olduğunu kanıtladı. Bu boşalan şey, adına ruh dediğimiz bir tür enerji olabilir mi? Ama inançlara göre ruhların başka bir dünyaya gitmeleri gerekmiyor mu? **Burası** ve **Orası** aynı yer mi?

Cevapları almamız çok güç, belki de olanaksız. İnsanoğlu kendisini ve yaşadığı ortamı yeni yeni tanımaya başlıyor. Kim bilir daha neler öğreneceğiz veya hatırlayacağız?

İnsan vücudundaki elektrik enerjisi

İnsan vücudunun belli bir elektriksel enerjiye sahip olduğu bilim tarafından çoktandır kabul ediliyor. Eskiler bu ışığın görülebildiğini, ama görebilmek için uzun bir çalışma döneminden geçmek gerektiğini söylerlerdi. Hatta o devirlerde peygamberler, başlarının etrafında bir ışık halesi olduğu halde resmedilirdi. Buda'nın böyle çizili birçok kabartma resmi ve heykeli vardır. 50 yıl kadar önce **Semyon Kirlian** adlı bir Rus, insandan fışkıran enerji alanının fotoğraflarını çekmeyi başardı. Ama bütün bu çalışmalar insandan kaynaklanan bir enerjiyi anlatıyordu. Peki, ölümden sonra ne oluyor? Acaba bu enerji dağılıyor mu? Yoksa bir yerde toplanıp kalıyor mu? Ya da yaşayan insanlara bir etki yapıyor mu? Bütün bu sorular cevap bekliyor...

Türbenin giriş kapısında çekilen fotoğraflarda yaygın ışık alanına rastlanmadı.

Çanakkale'de kaybolan alay

Esrarengiz kaybolma olaylarının en ilginçlerinden biri de Çanakkale Savaşı'nda oldu. Bir bulutun içine girip, gökyüzüne doğru hareket eden İngiliz alayından bir daha haber alınamadı... Bu askerler ne oldular?.. Bu bulut neydi?.. 70 yıldır bu sorular cevap bekliyor...

10 AĞUSTOS 1915 Çanakkale... Güneşin göz kamaştıran parlaklığı, topların bitmez tükenmez gürlemelerine karışıyor... Gelibolu savaşının son dönemi, cehennemi Çanakkale'ye taşımış... Siperler fırın gibi... Savaş kokusu ile dolu sıcak bir rüzgâr, ovada eserken, ince bir toz tabakasını da birlikte havaya kaldırıyor. Yiyeceklerin, siperlerin, ölü ve yaralıların üzerine bulutlar halinde çöken iri yeşil sinekyer, dizanteriye yakalanan İngiliz askerlerini büsbütün perişan ediyor...

İngiliz komutan yenileceklerini anlayınca...

İngiliz askeri, tarihinin en büyük yenilgilerinden birine adım adım yaklaşıyor...

İngiliz komutan **Sir Ian Hamilton,** korkunç bir yenilgiye uğrayacaklarını sezmiş, savaşı kazanmanın tek şansını, taze kuvvetlerle birlikte yapılacak büyük bir saldırıda görmüştü.

Norfolk alayı geliyor

Kraliyet Norfolk Alayı, taze kuvvetlerin bir parçası olarak 29 Temmuz 1915'de İngiltere'de gemilere bindirildiler. Savaş tecrübeleri

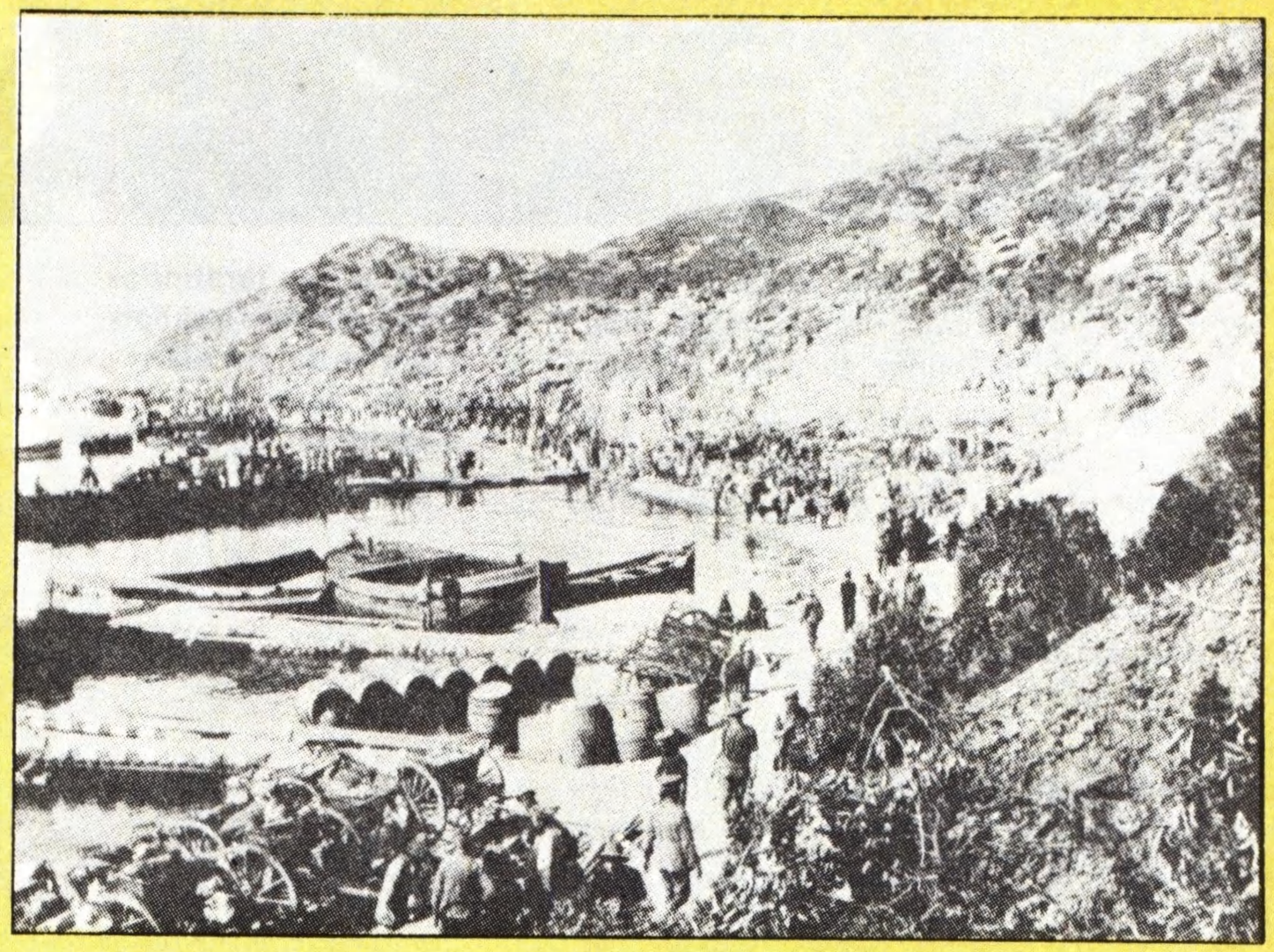

Bölükler, Anzak Koyu'na çıkarken (altta). 1915'te Gelibolu. Şartlar korkunçtu: Dizanteri, erleri yere yıkıp, her tarafa cesetler yayıldıkça, kâbus büyüyordu.

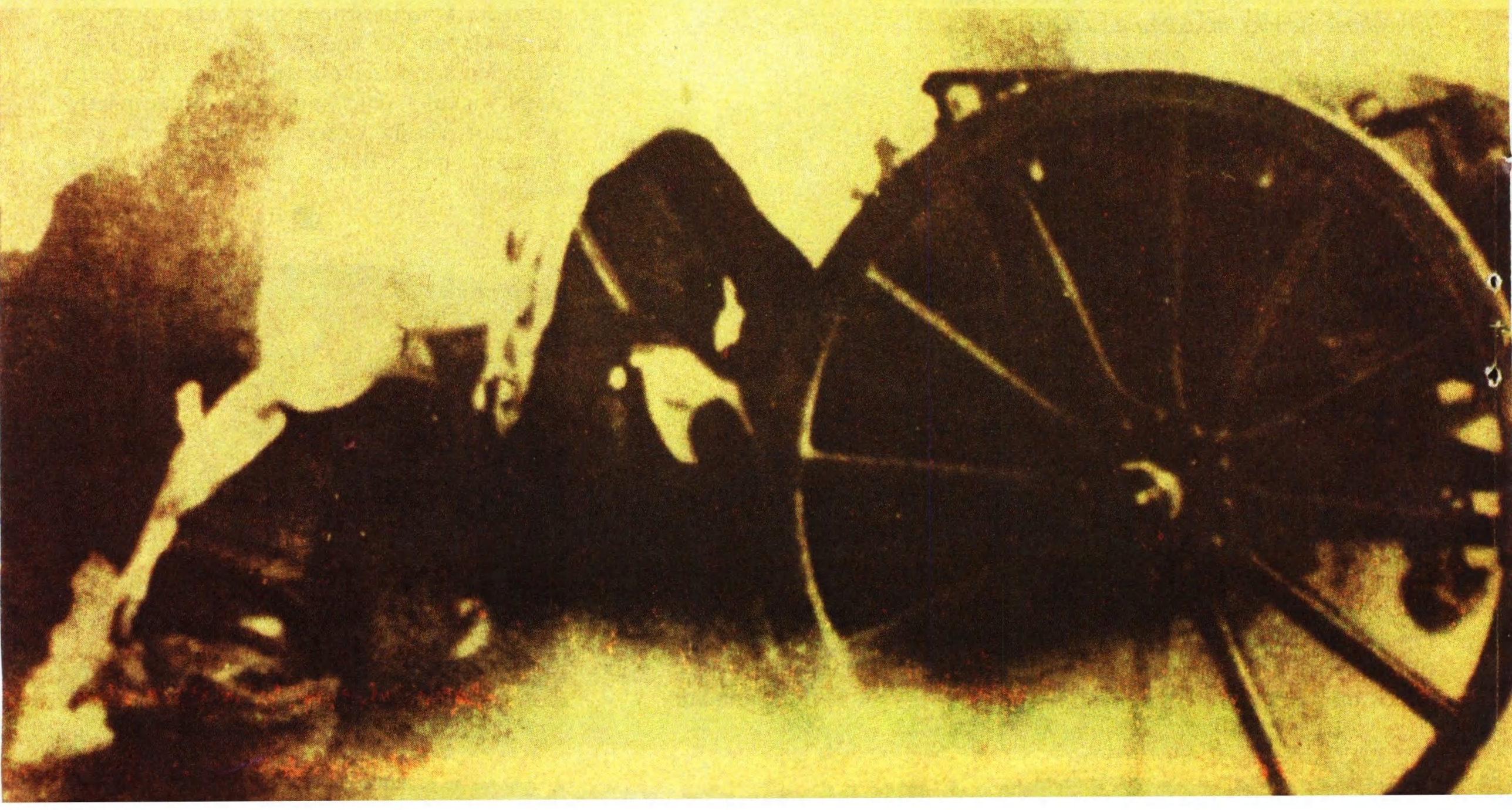

yoktu. Ordu mensuplarınca tatil gecesi askerleri diye anılan savunma birliklerine bağlıydılar. Norfolk alayı, savaş hattı gerisinde iklime alışmaları için bekletilmeden, 10 Ağustos günü Suvla Koyu'nda, unutulmaz bir macera yaşamak hayali yerine, cehennemi andıran kâbusla kucaklaştı.

Başlarına gelecekten habersiz

Sahile yakın bir yerdeki tuz gölü, kavurucu yaz sıcağının etkisi ile kurumuş ve güneşin parlaklığını ve ısısını ayna gibi Norfolk alayının üzerine yansıtıyordu. Kuzeydeki Kireçtepe, iki yanında Kavaktepe ve Tekketepe, güneydeki Sarıbayır arasında kalan Suvla düzlüğü, dev bir arenayı andırıyordu. İngiltere'nin Dereham kasabasında toplanan Norfolk alayı 4. ve 5. taburları, anayurtlarından uzak bu topraklarda, kendilerinden önce gelenlere mezar olan bölgede şaşkına döndüler. Savaşta her şey olabilirdi ama, Norfolklular, savaşın dışında başlarına gelecek olayı asla düşünemezlerdi...

İngilizlerin boşuna hücumları

Sir Hamilton, Tekke ve Kavaktepelerine bir gece karanlığında ani ve hızlı bir saldırı yapmayı planlamıştı. Bu iş için 12 Ağustos gecesi 54. Tümen ilerlemeye başladı. İçlerinde Norfolkluların tugayı da bulunuyordu. Tepelerin yamacına kadar gelecekler ve şafak sökerken saldırmak üzere hazırlanacaklardı. Fakat, gece yürüyüşünün yapılacağı bölgede, Küçük Anarfarta Ovası denilen yerde, Türk askerinin pusuya yattığı zannediliyordu. Bu yüzden, Norfolkluların bir tümeni önden giderek yolu açsın diye 12 Ağustos öğleden sonra harekete geçti.

Bu öncü tümenin ilerleyişi, tam bir bozgunla sonuçlanmıştı. Gelibolu savaşında İngilizlerin gösterdiği şaşkınlık ve beceriksizliğin tipik bir örneğini verdiler. Öğleden sonra, saat 4'te topçu desteği, başlayacaktı, ama 45 dakikalık bir gecikme oldu. Haberleşme hatası yüzünden gecikmeyi öğrenemeyen topçu desteği gereksiz yere, saatinden önce başladı ve boşuna ateş gücünü harcadı.

Savaş alanı hiç incelenmemişti. İngiliz komutanların, arazi hakkında bilgileri yoktu, hedefleri hakkında tam bir karara varamamışlardı. Haritaların çoğu son anda çalakalem çizilmişti ve yarımadanın diğer tarafını gösteriyordu. Türk kuvvetlerinin gücünden de habersizdiler.

4. Norfolk taburu, geride olmak üzere, 163. Tümen, gün ışığında çıplak ovayı geçmeye çalışmanın bariz bir hata olduğunu

Anzak cephesinden bir görüntü (altta). Yavaş gelişen bir savaşta siper kazıp beklemek kaçınılmaz bir dertti, zira hem sığınak hem de barınak oluyordu. Ama, sıcak ve sineklerin yanı sıra, aşırı kalabalık ve sağlıksız bir ortam yüzünden çoğu asker, bir mermi bile atamadan sefalet içinde öldü. İşte bu karışık durum içinde Norfolklular "kaybolmuşlardı."

Tekke ve Kavaktepesi'ne doğru Anzaklar ilerlerken, onları ezen Türk topçusu (en altta).

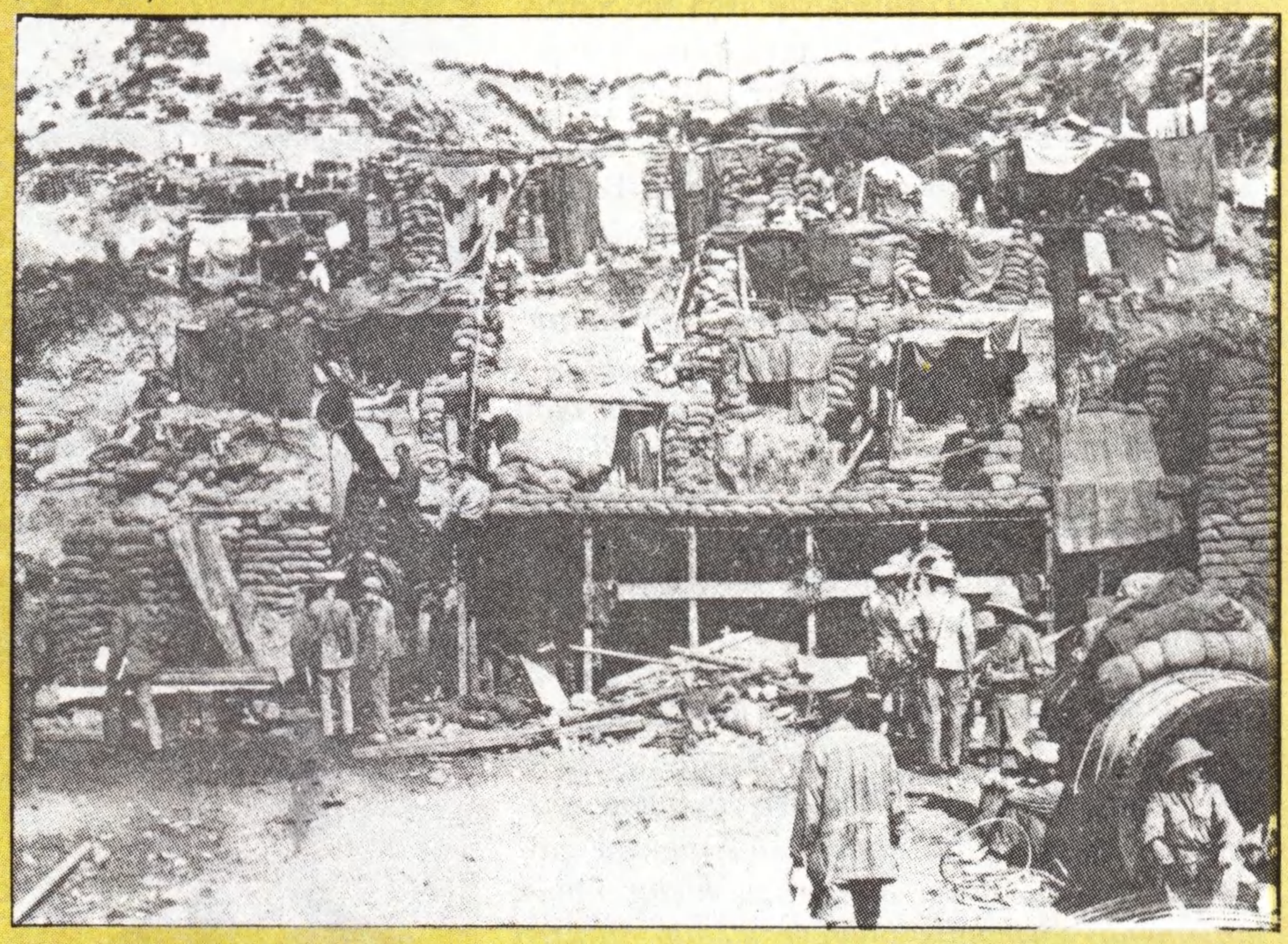

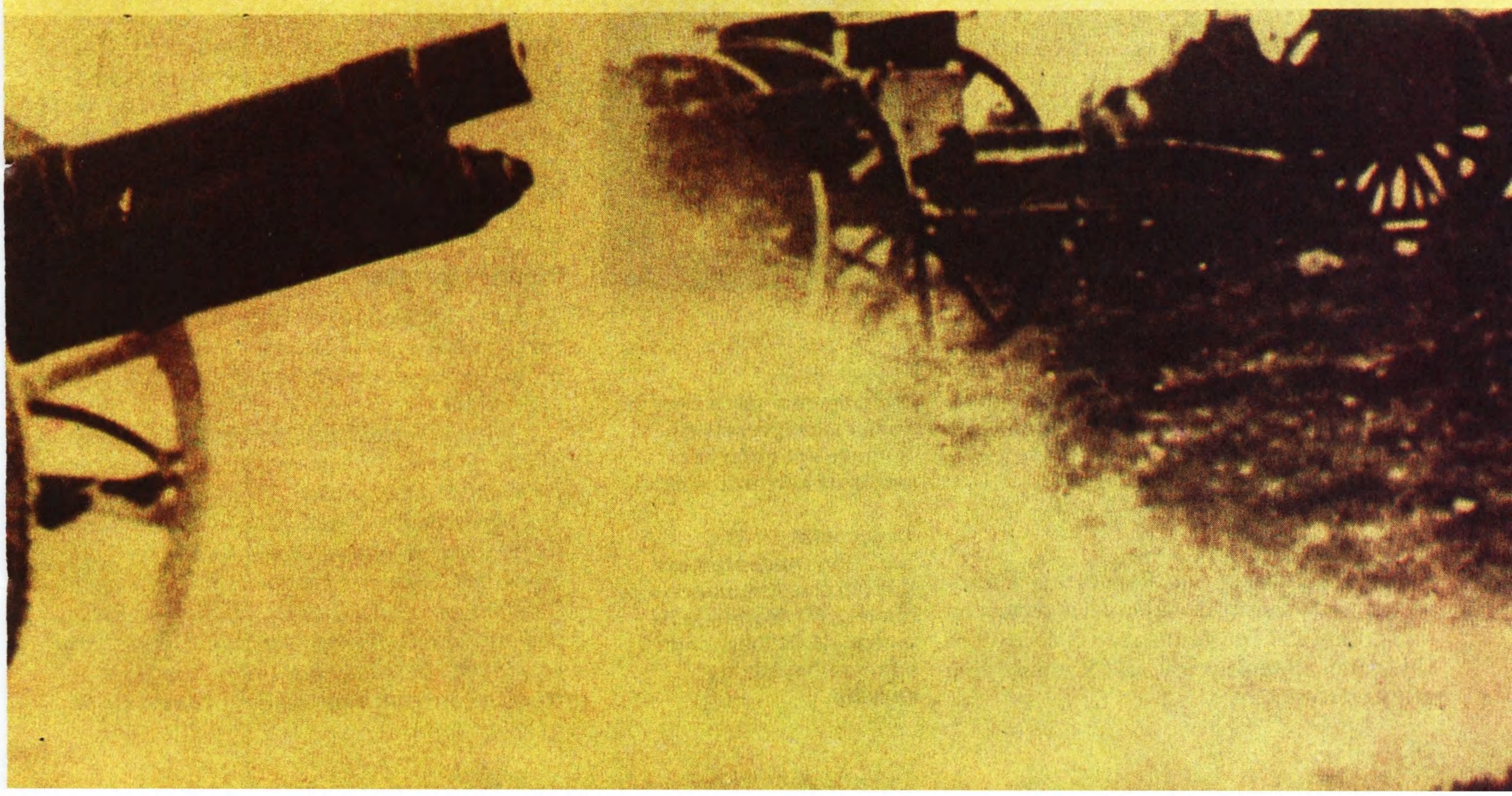

anladığında, ancak 900 metre kadar ilerleyebilmişti. Türklerin direnci, İngilizlerin tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. İngiliz tümeninin büyük bir kısmı yoğun makineli tüfek atışı altında kaldığı için, olduğu yerde çakılmıştı. Ancak, sağ tarafta yer alan 5. Norfolk taburu daha az bir mukavemetle karşılaştığından ilerlemeye devam etti.

Bulutun içine doğru

İşte, tam bu sırada, 22 kişilik bir Yeni Zelanda sahra birliğinin gözleri önünde Norfolk alayının 4. taburuna bağlı çok sayıda asker, karşılarındaki tepeye doğru yürümeye başladılar. Tepenin üzeri ekmek somunu şeklinde beyaz bir bulutla kaplıydı. İngiliz askerleri, yavaş yavaş tepeye yaklaştılar ve bulutun içinde kayboldular. Son asker de bulutun içine girdikten sonra, beyaz bulut yavaşça havalandı ve rüzgârın aksi yönüne doğru hareket etti...

Komutan Hamilton anlatıyor

Kumandan Hamilton, **İngiliz Savaş Bakanı Lord Kitchener**'e gönderdiği telgrafta, olayı şöyle anlatıyordu:

"Savaş sırasında, 163.Tümen her bakımdan üstün olduğu bir anda, çok garip bir şey meydana geldi... Türklerin zayıflamakta olan kuvvetlerine karşı, Albay Sir H. Beauchamp, cesur ve kendinden emin bir subay olarak büyük bir gayretle, hızla ilerledi ve savaşın en güzel kısmı böyle başladı. Mücadele daha kızışmış ve iyice karışmıştı.

Bu sırada askerlerin çoğu yaralı ve susuzluktan perişan bir haldeydiler. Bunlar, kampa ancak gece vakti geri dönebildiler. Fakat, Albay, 16 subayı ve 250 askeriyle önüne düşmanı katmış, hızla ilerlemesine devam ediyordu... Daha sonra bunlardan hiçbir haber alınamadı. Ormanlık bölgeye hücum ettikten sonra gözden kayboldular ve sesleri de duyulmadı. İçlerinden hiçbiri geri dönmedi."

267 kişi hiç bir iz bırakmadan kaybolup gitmişti...

Yenilgi kaçınılmaz oldu

O gün, öğleden sonra başlayan ilerleyişin başarısızlıkla sonuçlanması, Sir Ian Hamilton'ın savaşı kendi lehine döndürme ümidini de yok etmişti. Böylece, 1915 yılı sonunda Müttefik Kuvvetler, geri çekilerek, büyük bir yenilgiye uğradılar. Gelibolu savaşı, sekiz buçuk ay sürdü ve 46.000 askerin ölümüyle sonuçlandı. O zamanın savaşları için, korkunç bir rakamdı bu. 1916'da, İngiliz hükümeti, savaşın kaybedilme nedenlerini araştırmak üzere, resmi bir kurulu görevlendirdi.

Gizlenen rapor

Gelibolu Kurulunun Son Raporu adı altında baştan aşağı sansür denetiminden geçmiş bir rapor, önce 1917'de ve daha sonra da 1919'da yayınlandı. Raporun aslı, 1965 yılına kadar ortaya çıkarılmadı.

"Şerefli ölüm." Gömülmenin gecikmesi ve yakıcı sıcak, cesetlerin tanınmasını çoğu kez imkânsız kılıyordu (üstte).

Tuğgeneral Sir Ian Hamilton, Akdeniz Keşif Kuvveti Başkomutanı (üstte). 267 Norfolklu ile birlikte 46.000 kişi onun emrinde hayatlarını kaybetti.

1918 sonunda, İngilizler, Gelibolu'ya sanki galip gelmişçesine geri döndüler. İşgal Kuvvetleri'nin bir askeri, savaş alanında gezinirken, Kraliyet Norfolk Alayı'na ait bir rozeti buldu. Çevrede yaptığı soruşturma sonunda, bir Türk çiftçisinin kendi arazisinde bulduğu bir sürü cesedi, yakındaki bir dereye attığını öğrendi.

Bulunan cesetler

23 Eylül 1919 günü, cesetleri çıkarmak gibi zevksiz bir işin ardından, Mezar Kayıt Birliği'ne başkanlık eden bir subay şu açıklamayı yapıyordu:

"Kayıp Norfolk birliğini bulduk. Toplam olarak 180 ceset. Bunların 122'si Norfolk'tan, bir kısmı da diğerlerinden. Yalnız iki erin kimliğini öğrenebildik. Cesetler, üç kilometre karelik bir alana yayılmıştı. Bulundukları yer Türk cephesinin 750 metre gerisindeydi. Çoğu, anlaşıldığına göre, bir çiftlikte öldürülmüş. Bütün bunlar, başında düşündüğümüzün doğruluğunu gösteriyor. Herhalde fazla ilerleyemediler ve teker teker temizlenip gittiler. Yalnız, çiftlik

evine ulaşanlar kurtulmuş olabilirler."

Kayıp 267 Norfolkludan 122'sinin cesedi bulundu. Geriye kalan 145 kişinin ne cesedi bulundu, ne de kendilerinden bir daha haber alınabildi. Yeni Zelandalı askerlerin anlattığı rüzgârın kendi yönünde giden **beyaz bulut,** kendi esrarını da birlikte götürmüştü.

Dosya kapanmadı...

Çanakkale Savaşı, 8,5 ay sürdü. Bu süre zarfında Boğaz'ın iki yanı, tam bir cehennem olmuştu.

Bu savaşta hayatta kalanlar, yaşadıklarını hiçbir zaman unutmadılar. Hatıralarını gelecek kuşaklara anlattılar. Fakat bir tek insan ne görebilir ki? Sadece kendi çevresinde olan biteni.

Oysa savaş, çok geniş bir alana yayılmıştı. Ölen askerlerin cesetleri çürüdü gitti ama, Boğaz'ın derinliklerinde batan gemilerin kalıntıları hâlâ bekliyor.

Savaşın tarihi yazıldı. Ölenlerin, yaralıların, kaybolanların sayısı tespit edildi.

Fakat bir tek şey, özellikle unutulmadı. O da, Norfolk alayının kaybolan askerleriydi. Bu askerler, normal yollarla ölmüş olsalardı, kimse bu kadar üzerinde durmazdı...

Bazı insanlar bunların bir bulut tarafından kaçırılmasını hiç de inandırıcı bulmuyorlardı... Onlara verilecek cevap şudur: "Bu kaybolma, tamamen uydurma olsaydı, bu kadar uzun süre sözü edilebilir miydi?

Hâlâ birçok kitapta bu olaya geniş yer verilir. Öyle ki, bazıları bunun Çanakkale Savaşı'ndan bile önemli olduğunu düşünürler.

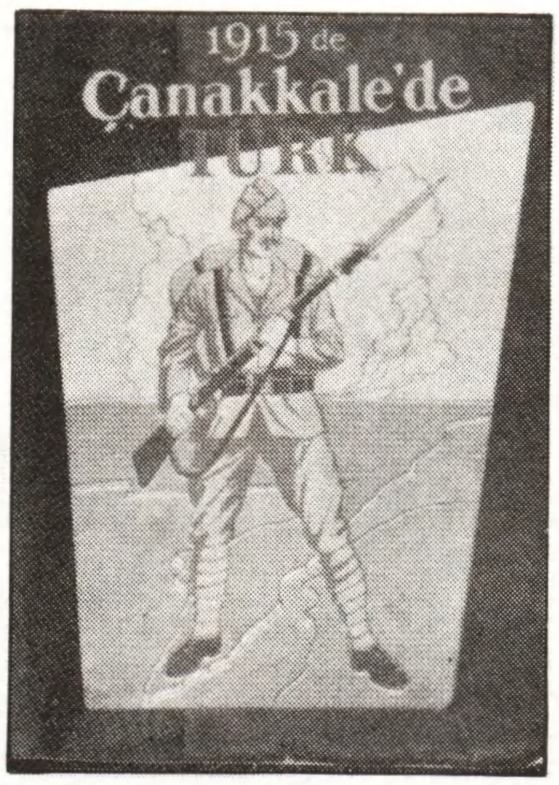

Anzak güçlerini yenen Türk ordusunun zaferini gösteren bir poster. Gelibolu 1915 (üstte).

Yeri ve iklimi tanıyan ve düşmana nazaran daha iyi organize edilmiş Türk ordusunun zaferi kazanacağı belliydi (altta).

İlahi güçlerin müdahalesi mi?

Çanakkale Savaşı ile ilgili bir başka iddia da ilahi güçlerin bu savaşa müdahale ettikleridir.

Fakat bu ilahi güçlerin kimler olduğu açık değildir. Bu iddiaya göre; Çanakkale Boğazı ve çevresi, yeryüzünün gizemli bölgelerindendir. Asya'da Himalaya Dağları'nın altında yer alan yeraltı ışık ülkesi Agarta'nın giriş-çıkış noktalarından biri burada bulunur.

Bu geçitteki özel manyetik alanlar nedeniyle sıradan insanlar burayı bulamazlar.

Agarta'da yaşayan ilahi güçler buradan girip çıkarlar.

Çanakkale Savaşı gibi insanlığın kaderini tayin edebilecek bu savaşa ilahi güçlerin müdahale etmemesi düşünülemez. Norfolk alayı askerlerinin kaçırılması, eninde sonunda böyle bir müdahaledir. Bir ilahi takdirdir..."

Gerçek nerede?

Askerlerin bulutun içinde kaybolmaları gerçekten oldu mu? Kesin olarak bilinmiyor. Anlatılanlar doğru olabilir. Belki de hepsi uydurmadır. Fakat kesin olarak bilinen şu ki, insanın gerçeği ortaya çıkarmadaki enerjisi bitmiyor, tükenmiyor. 70 yıl öncesinin unutulmuş sanılan bir olayı üzerine bile cesaretle gidiyor...

Yeni Zelandalı askerler, adam kaçıran bulutu tarif ediyor sayfa 100'de.

Uçandaire Fotoğrafları

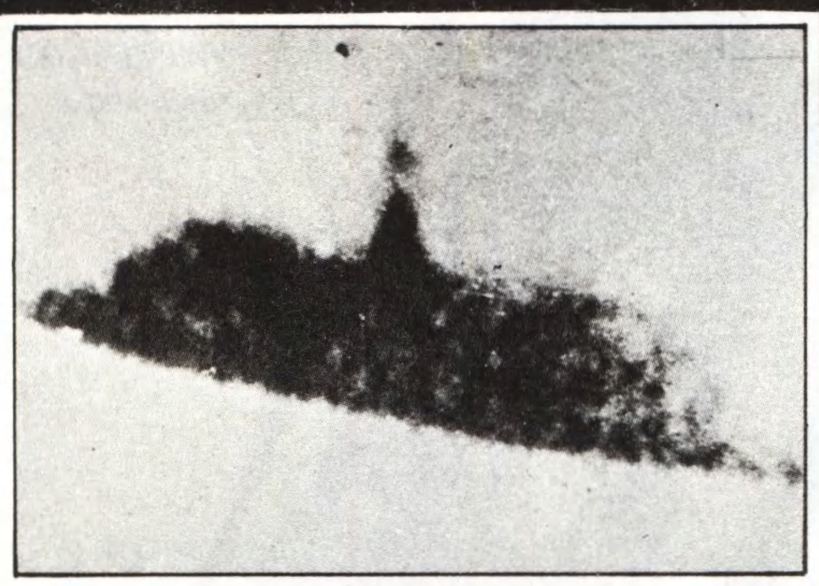

AMERİKA: 11 Mayıs 1950. **Paul Trent,** Amerika'nın Oregon eyaletinde McMinville yakınlarındaki arazisinde eşi ve hizmetkârlarıyla birlikte oturuyordu. Çiftçilik yapıyor ve sakin bir hayat sürüyordu. Taa ki, karısı ona gökyüzünde seyreden bir uçandaireyi gösterene kadar...

Bayan Trent, çiftlik evinin arka bahçesinde tavşanlarına yem veriyordu. Ani bir hisle gökyüzüne baktı. Kuzeydoğudan batıya doğru giden disk biçiminde bir cisim gördü. Derhal kocasına seslendi. Bay Trent, evden çıkıp da cismi görünce, olağanüstü bir olayla karşı karşıya olduklarını anladı. Bir süre cismi izledikten sonra eve koştu. Fotoğraf makinesini kaptığı gibi, tekrar bahçeye geldi.

Cisim, hafifçe eğik bir şekilde seyrediyordu. Parlak ve gümüşi bir görünümü vardı. Gürültü yapmıyor, duman ya da buhar çıkarmıyordu.

Bay Trent, ilk resmini çekti (üstteki fotoğraf). Ardından sağ tarafa koşarak bir başka açıdan ikinci bir fotoğraf çekti.

Cisim sanki kayıyormuş gibi gidiyordu. Batıya doğru uzaklaştı ve kayboldu.

Bay ve Bayan Trent, cisim üzerlerinden geçerken, bir esinti hissettiklerini söylediler. Cismin çapı 6-9 metre arasındaydı.

Trent, filmi kasabadaki fotoğrafçıda banyo ettirdi. Olaydan yalnızca birkaç yakın arkadaşına bahsetmişti. Çünkü sansasyon yaratmaktan hoşlanmazdı.

Fakat arkadaşları dillerini tutamamışlardı. **McMinville Register** gazetesinden bir muhabir, Trent'in evine geldi. Ne yapıp etti, sonunda filmlerin negatiflerini Trent'ten almayı başardı.

Tabii sonuç malum. Önce Register'de, sonra başka gazetelerde, Trent'in çektiği fotoğraf yayınlandı. Dünyaca ünlü **Life** dergisi de olaya geniş yer verdi.

Bay ve Bayan Trent, olaydan çok etkilendiler. Gördükleri cismi unutmadılar. Başkaları da unutmamış olacak ki, olaydan tam 17 yıl sonra, Amerikan Hava Kuvvetleri Uçandaire Soruşturma Komisyonu'ndan bir müfettiş onları ziyaret etti. Trent'lerin yaşadıkları olay, bu komisyonun düzenlediği Condon Raporu'na geçti. Bu raporda, dünyanın birçok yerinde yaşanan uçandaire olayları yer alıyordu.

Condon Raporu'nu okuyanlar, çok ilginç bir benzerlikle karşılaştılar. Bay Trent'in çektiği fotoğraftaki cisim (üstte solda), 1954 yılında Fransa'da görülen bir cisme çok benziyordu (üstte sağda).

Bu fotoğrafı, bir Fransız hava mareşalı uçaktayken çekmişti. İki cisim karşılaştı-

rıldı. Fotoğraflar tekrar tekrar analiz edildi. Her ikisi de gerçekti...

1966 yılının nisan ayında, sıradan bir gündü. **Bay B.** (isminin tamamının yazılmasını istemiyor) Avustralya'nın Melbourne kentinin yakınlarındaki evinin bahçesindeydi.

Birden gökyüzünün garip bir şekilde parladığını gördü. Başını kaldırdı. Havada parlak, mantara benzeyen bir cisim duruyordu (solda). Cismin çapı 6-10 m arasındaydı. Yerden 50 m yükseklikteydi.

Kayar gibi hareket ediyordu. Ekseni etrafında 180 derecelik dönüşler yapıyordu. Bay B. cismin fotoğrafını çekmeyi başardı. Cisim, sonra kuzeye doğru hızla gitti.

Bay B. tecrübeli bir mühendisti. Büyük bir aile şirketinin müdürüydü. Çevresinde saygı duyulan bir kişiydi. Onun çektiği fotoğrafa inanmayanlar oldu. Oysa onun hileli bir fotoğrafla ortaya çıkması için hiçbir neden yoktu.

Bir B-57 uçağı, havada rek-

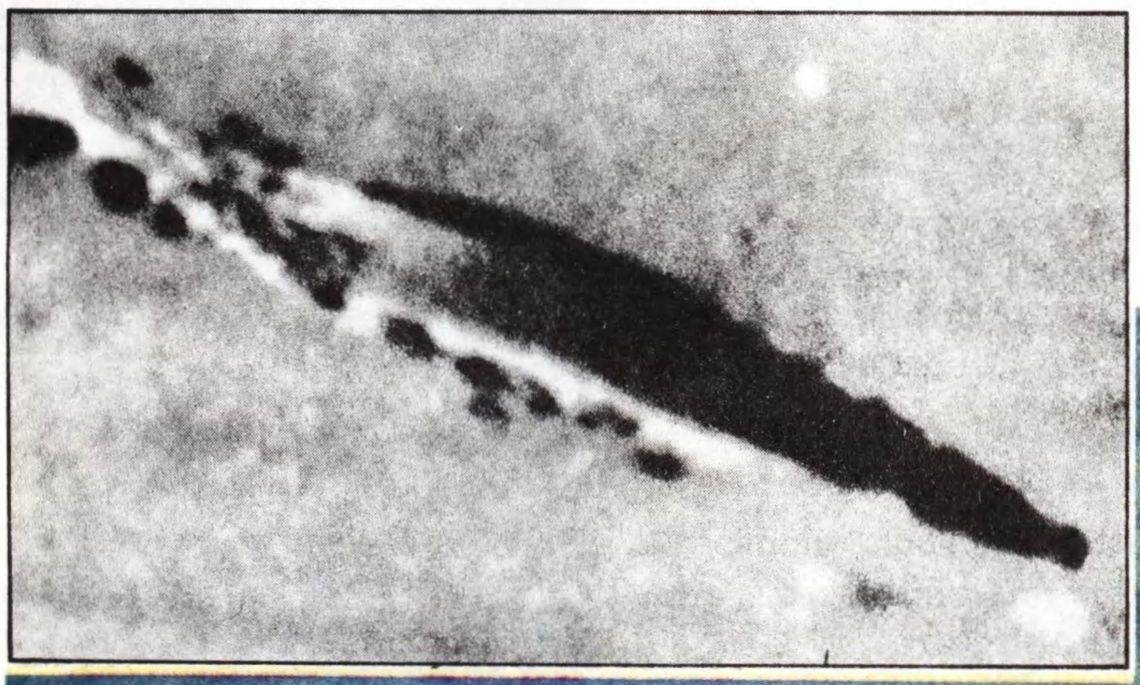

lam uçuşu yaparken, çekilen fotoğraf da (altta) Uçandaire Fotoğraf Dosyası'nda yerini aldı. Fotoğrafın sağ üst köşesinde bilinmeyen bir cisim görünmekteydi.

Uçandaire uzmanı **Robert Schmidt,** bu cismin havada hızla gitmek üzere tasarlanmış olduğunu ileri sürdü. Alt kısmında koyu delikler vardı. Bu delikler gemi pencerelerine benziyordu.

Schmidt, bu fotoğrafın büyültülmüşünü de inceledi. Çekenlerden ve uçak şirketi yetkililerinden ayrıca bilgi aldı.

Fakat, şirket yetkilileri olayı kapatmak istediler. Cismin gerçekte olmadığını, ham filmdeki bozukluk nedeniyle varmış gibi göründüğünü ileri sürdüler.

Eğer fotoğraftaki cisim, filmdeki bir hatadan meydana geldiyse, neden bu fotoğrafı ortaya çıkarmışlardı? Muhakkak ki, şirket de bu fotoğrafın incelenmesini istemiş, fakat iş büyüyünce geri çekilmişti...

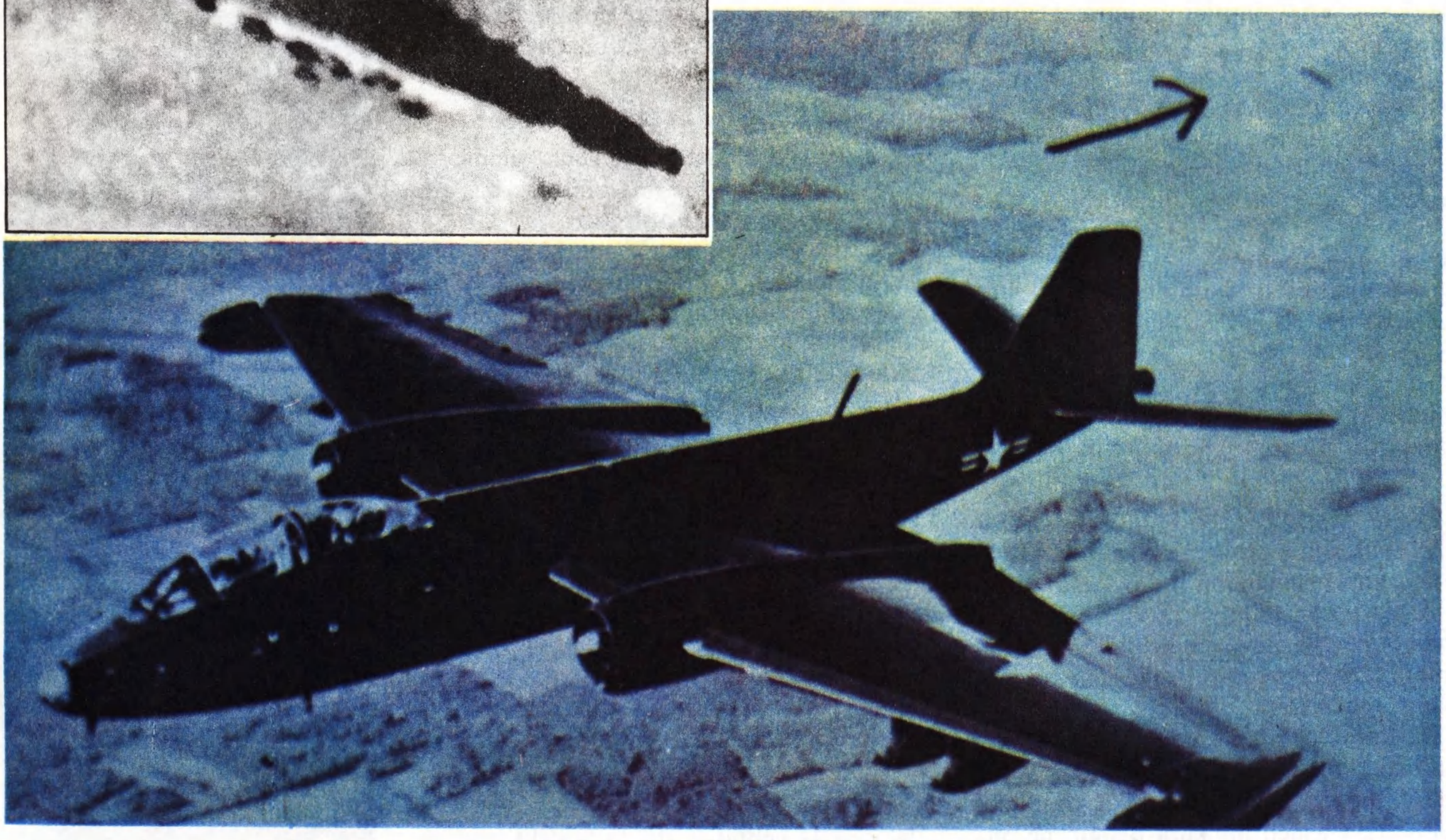

Uzayın korkulu belası: Kara delikler

İnsanoğlunun uzayla ilgili bilgisi arttıkça, korkusu da artıyor. Etrafında ne varsa bir anda yutup yok eden kara delikleri duymayan kalmadı. Nedir bunlar?.. Nasıl oluşuyorlar?.. Bunlardan birinin bir gün gelip de Dünya'yı da bir anda yutması mümkün mü?..

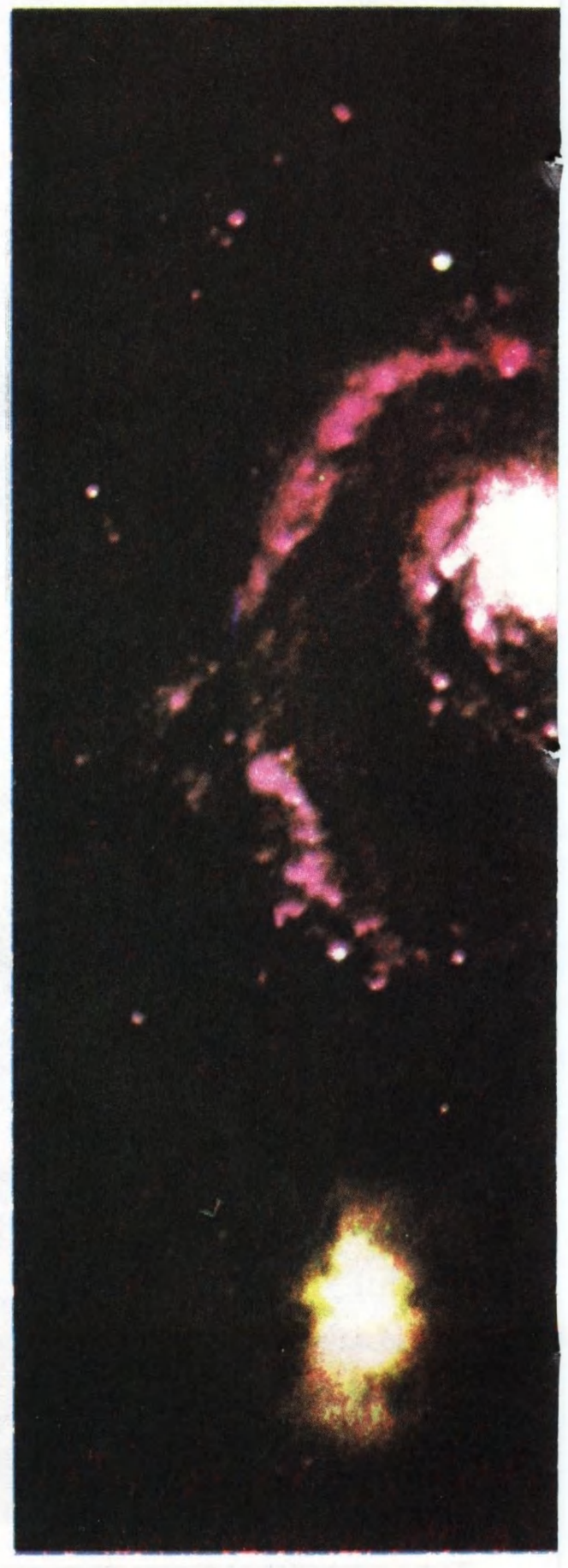

UZAYA MERAK, ilgi ve umutla bakan insanlığın hevesi kursağında kaldı. Bir kara delik belası ortaya attılar ki, bunu düşünmek bile korku veriyor...

Bunların, çevrelerine yaklaşan her şeyi bir anda yok ettikleri söyleniyor. Hem de öyle küçük göktaşlarını, uyduları falan değil, koskocaman yıldızları, gezegenleri, güneşleri içlerine aldıkları kabul ediliyor...

Var mı, yok mu?

Bazı bilim adamları, kara deliklerin varlığına inanmıyorlar. Fakat, bu hiç kimseyi tatmin etmiyor.

Eğer onlar yoksa, sorun değil... Ama ya varsalar?.. Yapılacak en doğru iş onların ne olduklarını anlamaya çalışmak olsa gerek.

Nedir bu kara delikler?

Kara delik olayı şöyle açıklanıyor: Uzayda oluşan koskocaman bir huni düşünün. Bir yıldızın ışığının tükenmesi ve bunun sonucunda ölmesi ile meydana geldiği söylenen bu huninin öbür tarafı sonsuzluğa açılıyor. Ya da başka (!) bir yere...

Bir kara deliğin ne olduğunu anlamak ve anlatmak çok zordur. Çektiği her şeyi bir anda yok etmesi, onun en büyük özelliğidir.

Bir uzay aracı, bir kara deliğin ne olduğunu anlamak istese ve ona yaklaşsa bir anda yok olur. Çünkü kara delik, çekim alanının içine giren her şeyi yutar. Kara deliğin çevresindeki çekim kuvveti, ölçülemeyecek kadar fazladır.

Ne zaman ortaya atıldı?

Kara deliklerin varlığı, en geniş biçimde 20. yüzyılın başlarında tartışılmaya başlandı. Fakat ilk kez ortaya atılışı eskidir.

Fransız gökbilimci **Pierre Laplace,** 1798' de yayımlanan **Evren Sistemi** adlı kitabında kara deliklerin varlığını haber veren ilk bilim adamıdır. Laplace, yıldızların ölürken şiddetle parlamaya başladıklarını ve bir süre sonra da görünmediklerini ileri sürdü. İşte onların görünmedikleri bu an, bir kara deliğin oluştuğu andır.

Laplace, bu sonuca **Newton**'un çekim yasasından yola çıkarak vardı. Yıldızın parlaması ile yüzeyinin çekimi artacak ve ışığı dışarı çıkarmayacakti. Yani eskiden dışarıya giden ışık, tam ters yöne, yıldızın içine doğru gidecekti.

Modern bilim, Laplace'ın teorilerinin bir kısmının yanlışlığını kanıtladı. Fakat, yine de ondan çok yararlandı.

Einstein, devreye giriyor

20. yüzyıla gelindiğinde, kara deliklerin var-

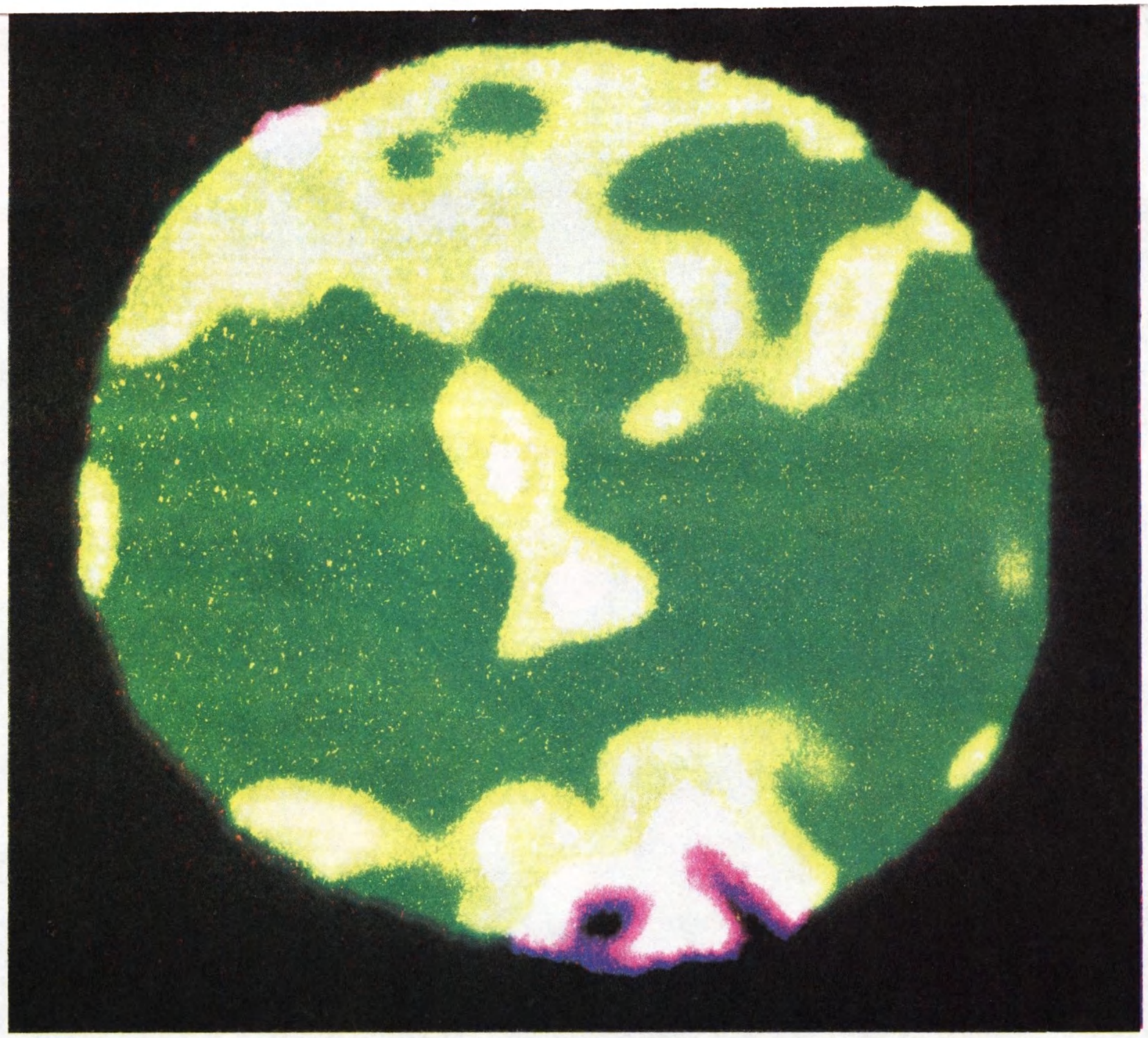

Hercules X-1 yıldız kümesi (solda). Yıldız kümeleri, milyonlarca yıldızdan oluşan dev bir yıldız topluluğudur. M 51 sarmal galaksisi(altta). Samanyolu' na benzer. Galaksiler milyarlarca yıldızı barındıran dev evren adalarıdır. Kırmızı bir dev(sağda). 5 milyar yıl sonra, Güneş kırmızı bir dev olduğunda, şimdiki büyüklüğünün 100 katına ulaşacak ve yeryüzünde yaşamı kavuracaktır. Küçük nokta, bir beyaz cüce olan Sirius B'dir (sağda altta). Dünya'dan yaklaşık dokuz ışık yılı uzaktadır. Güneş'imizin yaşamı 6 milyar yıl sonra beyaz bir cüce olarak son bulacaktır.

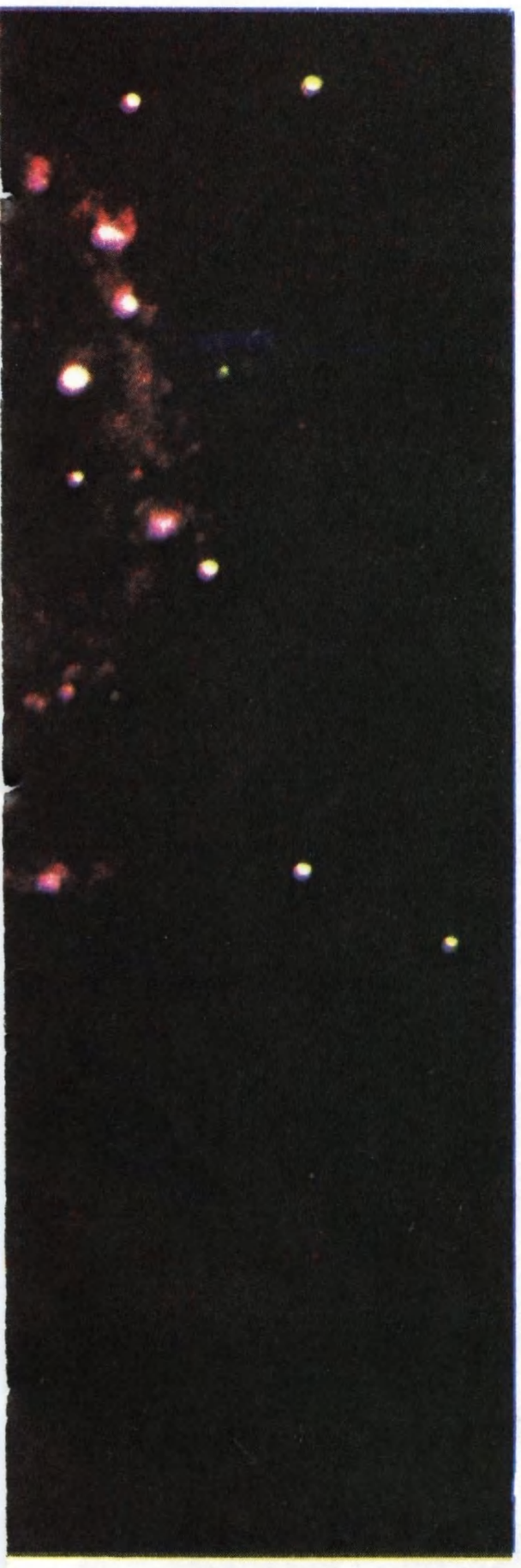

lığı iyice seziliyordu. Fakat onların ne oldukları tanımlanamıyordu.

Ünlü Alman bilim adamı **Albert Einstein,** 1916'da yayımladığı **Genel Relativite Kuramı** adlı kitabında konuya el attı. O, Newton'un çekim yasasını yeniden ele aldı. Bundan, 'uzay ve zamanın bükülmesi' adında yepyeni bir teori ortaya çıkardı.

Bu teori, Einstein tarafından ortaya atılan başka teoriler gibi, kolay anlaşılamadı.

Yıllar sonra, bir başka Alman bilim adamı **Karl Schwarzschild,** Einstein'ın denklemlerini çözmeyi başardı. Schwarzschild bir gökbilimciydi. Kara deliklerin oluşturdukları çekim kuvvetin büyüklüğünü ve çekim alanının genişliğini ilk kez ortaya atan odur.

1939 yılında ise, atom bombasının babası sayılan Amerikalı fizikçi **J. Robert Oppenheimer** ve **H. Snyder** işin içine karıştılar. Onlar da kara deliklerin bir yıldızın merkezinde oluştuğunu hesapladılar.

Ciddiye almıyorlar

Bütün bu gelişmelere rağmen, çok sayıda bilim adamı, kara delikleri ciddiye almıyordu. Konuyla en çok ilgilenmesi gereken gökbilim merkezleri aldırmazlık içindeydi.

Onlar şöyle düşünüyorlardı: Kara delikler, eğer gerçekten varsalar, milyonlarca kilometre uzaklıkta olmalıydılar. Çok küçük ve kara olan bu cisimleri tespit etmek imkânsızdır.

Uzaydan gelen sinyaller

1960'lı ve 1970'li yıllarda uzayı dinleme ve sinyalleri kaydetme cihazları öylesine geliştirildi ki, ortaya yeni bir durum çıktı.

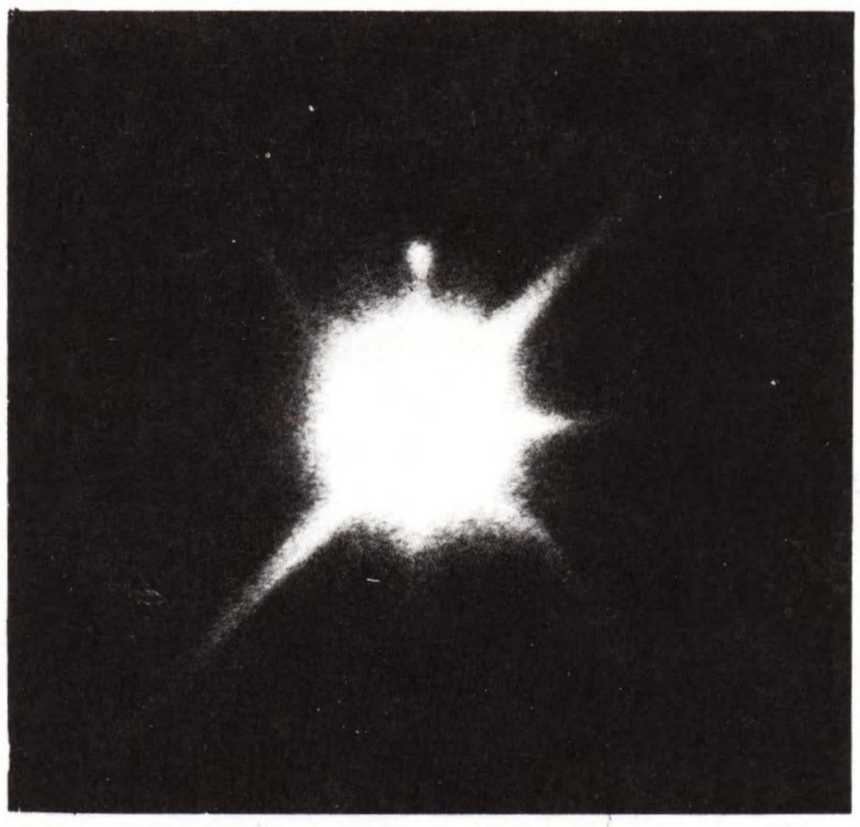

Gökbilimciler, radyo ve X-ışın teknikleri kullanarak, gözle görülmeyen olağanüstü güçte ışın yayınlayan, gökcisimleri belirlediler. Gerçekte kara delikler ışın yaymamaktadırlar. Kara deliğin çevresini saran ve dönen bir disk içine giren gaz akımlarını, delik, emmeden önce yakalar. Delik yakınında şiddetli çekime yakalanan gaz, hortum hareketi yapmaya başlar ve gittikçe ısınır. Bunun sonucu, bu enerji bir ışın olarak yayılır.

Dönüyorlar mı, dönmüyorlar mı?

Schwarzschild, bir kara deliğin dönmeyeceğini varsaydı. Gerçekte bütün yıldızlar döner ve ölen bir yıldız, kara delik olarak sıkıştığında, normalden çok daha hızlı dönmelidir. Bu çelişkiye bir açıklık getirmek gerekecektir.

Kara delik kuramına en önemli katkılar-

dan biri, Einstein'in kuramının temelinde 'dönen kara delikler' olduğunu kanıtlayan Yeni Zelandalı matematikçi **Roy Kerr**'in, yakın yıllardaki çalışmalarıyla gerçekleşmiştir. Kerr, çöken bir yıldız maddesinin merkezde bir nokta gibi son bulmasına rağmen, cismin dönmesi ile çevredeki uzayın bükülüp, eğrildiğini savundu. Ayrıca, deliği çevreleyen ve deliğin dönmesinden ötürü çevresinde maddenin sürüklendiği bir bölge tespit edildi.

Kerr'in dönen kara delikler üzerinde çalışmaları, Oxford matematikçilerinden **Roger Penrose** tarafından geliştirildi. Bir bölüm matematikçinin, çöken yıldızın bazen görülebileceğini düşünmelerine rağmen, Penrose, buna karşı çıktı ve *"Kara delik ışık göndermez"* dedi.

Kara delikler buharlaşıyor mu?

Kara delik teorisini inceleyenlerden biri de **Stephen Hawking**'dir. Uzun yıllar süren araştırmalarının sonunda Hawking çok şaşırtıcı bir düşünce ileri sürdü: *"Kara delikler çok yavaş olarak buharlaşıyor."*

Hawking'in buharlaşma mekanizması, sıkışan yıldızlardan kara delik oluşması süreci içinde oldukça yavaştır. Fakat, küçük kütleli kara delikler için önemli olabilir. Kara delikler, büyüklük ve yoğunlukları bakımından küçük tanecikler kadarsa, evrenin başlangıcında, yani yaklaşık 15 milyar yıl önce oluşacaklarından, şimdi, bir enerjetik patlamayla çok hızlı bir şekilde buharlaşacaklardır. Gökbilimciler böyle patlamaları aradılar. Fakat belirleyemediler. Bu yine de Hawking'in kuramını yalanlamadı. Belki de bu tip kara delikler, evrenin erken zamanlarında çok az

Bir yıldızın doğuşu

Kara delik konusunun şöyle bir özelliği var: İnsan tam anlar gibi oluyor, fakat bir anda işin ucunu kaybediyor.

İşe, bir de bir yıldızın doğumundan başlayarak bakmalı!

Yıldızlar, dev gaz ve toz bulutlarındaki **(nebula)** maddenin, kendi çekim kuvvetinin etkisi altında bir araya toplanmasıyla meydana gelir. Merkez yakınında, hareketli gaz öyle yoğunlaşır ki, tek tek parçalara ayrışır. Sonunda, her biri yeni doğmuş çeşitli büyük-

Orion Nebulası'nın yeni doğan yıldızları çevrelerindeki gaz bulutunu aydınlatırlar. Nebula tek tek yıldızların oluşması için ayrışacaktır (üstte). Evrendeki en uzak cisimlerden birinin X-ışın fotoğrafı (altta). Sağdaki parlak cisim, kuazar 2C 278'dir. Yaklaşık Dünya büyüklüğünde, fakat 100 milyar Güneş parlaklığındadır.

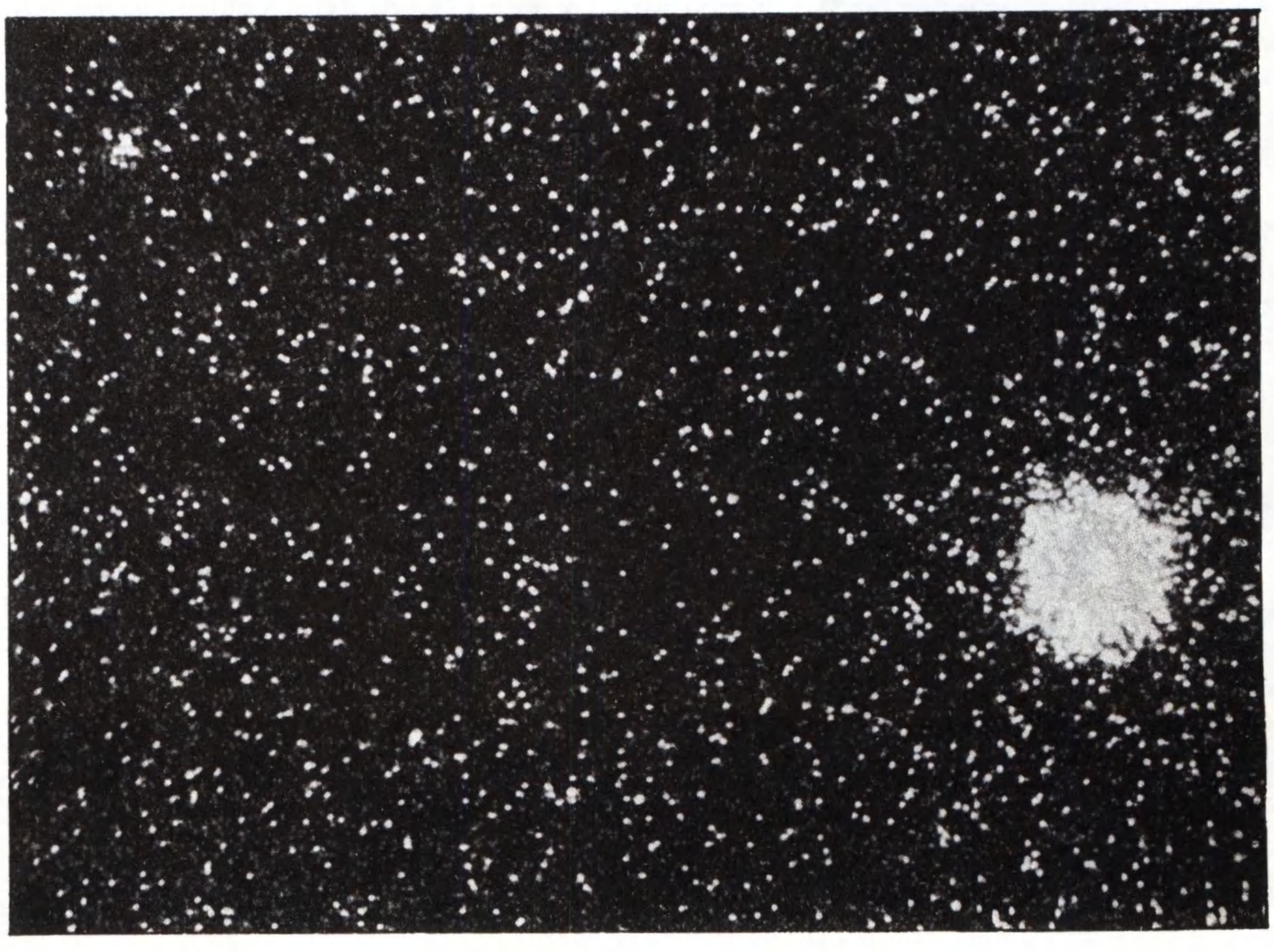

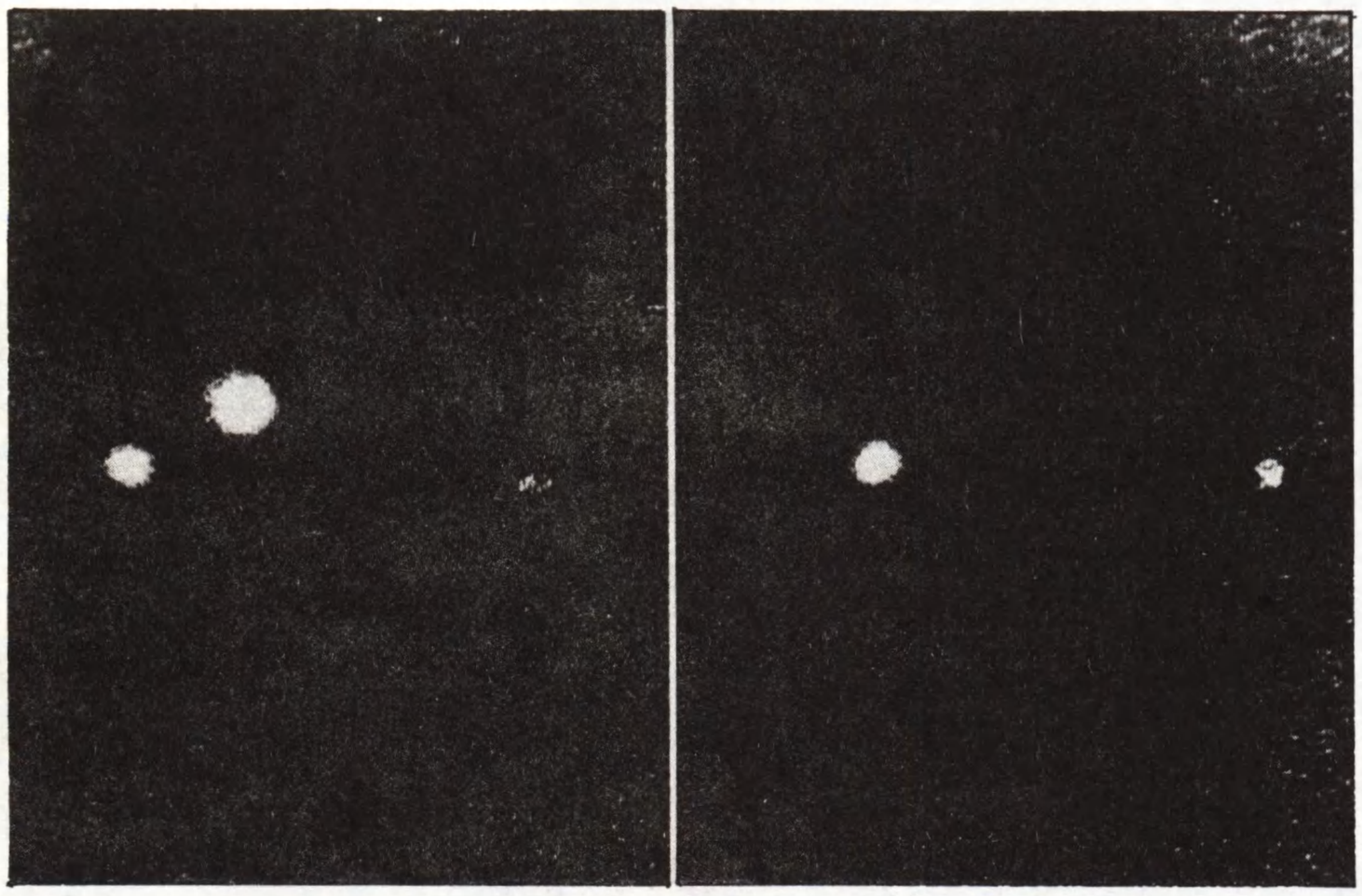

Crab atarcası (üstte). Atarcalar çok hızlı dönen yıldızlardır. Yaydıkları radyo dalgaları her birkaç saniyede bir nabız ya da parlama olarak Dünya'ya ulaşır. Üstteki ilk karede nabız atarken, diğerinde ise sönerken görülmektedir.

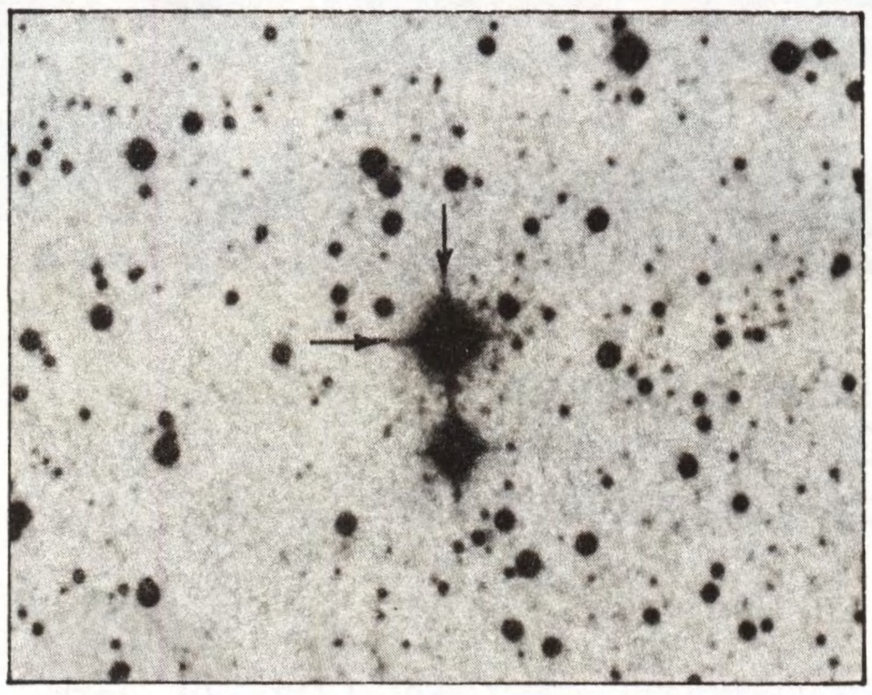

Yeni keşfedilen X-ışın yıldızı Cyg X-1 (sağda). Yaklaşık altı bin ışık yılı uzaklıktadır. Kara deliklerin varlığına ilişkin en iyi örnektir. Okla gösterilen yıldız, güneşten üç kat daha yoğun olan HDE 226868'dir.

lükte çok daha büyük ve kütleli yıldızlar olabilir.

Önce, yeni doğmuş yıldızlar, çevrelerini saran dev bulutu aydınlatırlar; bugün Orion Nebulası'nda gördüğümüz gibi. Daha sonra, gaz buluttaki küme, tek tek yıldızlara ayrışır. Örneğin, Güneş de bundan 4,6 milyar yıl önce doğmuş bir yıldızdır.

Yıldızın yaşamı boyunca çekirdeği, hidrojenin sürekli helyuma dönüştüğü nükleer bir fırın işlevi görür. Bir çeşit hidrojen bombası gibi. Kaçınılmaz olarak, merkezdeki hidrojen zamanla harcanarak helyum 'külü'ne dönüşecektir. Bu evrede yıldız değişir. Dış katmanları olağanüstü genişlerken, çekirdeği büzülür. Böylece yıldız, önceki büyüklüğünün yaklaşık yüz katına ulaşır. Güneş'imizin de merkez reaktörü helyumla dolduğunda, kırmızı bir dev olana kadar genişleyecektir. Bu işlemin başlaması, Merkür, Venüs ve Dünya'nın sonu demektir.

Beyaz cüceler

Yıldız, yalnız kısa bir süre için kırmızı dev olarak kalır. Çekirdeği, bir süre sonra çökerken, dış kısımlarındaki gazı atarak **'gezegenimsi nebula'** şeklini alır. Bu yoğun yıldız, beyaz cüce olarak adlandırılır. Beyaz cüceler çok küçüktür. Maddesi, sudan birkaç milyon kat daha yoğundur.

Daha ağır yıldızlar, merkezlerindeki hidrojeni çok daha çabuk tükettiklerinden, daha kısa süre yaşarlar. Ağır bir yıldızın çekirdeğindeki helyum, karbon, silikon ve demir gibi diğer elementlere dönüşebilir. Fakat, onlar da ölümden kaçamazlar: Büyük bir **'süpernova'** patlamasıyla parçalara ayrılırlar. Bu sırada Güneş'ten milyar kat daha parlaktırlar.

Süpernova'nın dış katmanları patlayıp dağılırken, merkez çekirdeği kendi içine doğru çöker. Bu süreç sırasında, elektron ve protonlar birleşerek nötronları oluşturur. Nötronlar, atomlardan çok daha küçük olduğundan, sonuçtaki nötron yıldızı küçücüktür. Bu yıldız 15 mil çapında olmasına rağmen, öyle yoğundur ki, maddesinin bir damlası milyonlarca ton gelir.

Yıldızlardan gelen radyo dalgaları

Bir bölüm nötron yıldızları çok hızlı döner ve radyo dalgası yayarlar. Yayma sırasındaki yön Dünya doğrultusundayken, bir radyoteleskopla yıldızın aniden parlayıp söndüğü başka bir deyişle, nabız gibi attığı belirlenir. Tıpkı, dönen bir fenerin gözün doğrultusunda aniden parlaması gibi. Cambridgeli radyo-gökbilimciler bu yıldızları 1967'de keşfedip **'atarca'** adını verdiler.

Bir kara deliğin keşfi

Uzaydaki X-ışını çalışmalarıyla gökbilimciler, normal yıldızların çevresinde dolanan nötron yıldızları da buldular.

En iyi bilinen X-ışın yıldızı, Cygnus bölgesindeki Cyg X-1'dir. X-ışın uydusu **Uhuru,** dev bir yıldızın (HDE 226868 katalog no.) görülmeyen bileşenini kuşatan, helezon diskten gelen bir ışın yakaladı. Fakat, dev yıldızın ışığının incelenmesiyle, hareketindeki düzensizlik görüldü. Hesaplar, bu düzensizliğin, Güneş'ten en az altı kat daha ağır olan bileşeninden ötürü olduğunu gösteriyordu. Bu, bir nötron yıldızı ya da beyaz cüce olmak için çok ağırdı. Cyg X-1 sistemindeki görünmeyen yıldız bir kara delik olmalıydı. Milyonlarca yıl önce sıradan fakat ağır bir yıldız olarak yaşamını sürdürmüş, bir süpernova olarak patlamış ve HDE 226868'in yörüngesinde bir yerlerde yaşamını yitirmişti. Kara deliğe düşen madde akımları, yok olmadan önce X-ışını yayarlar.

Diğer bir düzineye yakın X-ışın kaynağı da Cyg X-1 ile aynı özelliği gösterir ve olası kara delikleri barındırmaktadır. Belirtilerin dolaylı olmasına rağmen, gökbilimcilerin çoğu, bu kaynakların, bazı bilim adamlarının rüyası olmayıp kara deliklere birer işaret oluşturduğunu savunmaktadır. Gerçekte evrenimizdeki madde de geçmişe dönüşü olmayan bir noktaya kadar sıkışabilir ve bir kara delik olarak uzayın yapısını yırtabilir. Bu delik, belki de evrenimizi tümüyle diğerine götürür. Nereye, bilinmez...

Kara delik diğer evrenlere açılan bir kapı mı?
Sayfa 125'te

Kocaayağın izinde

1967'de Bluff Creek–California'da çekilen belgesel Kocaayak filminden sahneler (üstte ve sağda). Bu film incelendi ve sahte olduğu kanıtlanamadı. Ancak, şüpheciler hâlâ yaratığın hayvan postu giymiş iri bir aktör olduğunda ısrar etmekteler. Gözlemin yapıldığı bölgeden alınan ayak izlerinin alçı kalıpları (altta).

Özellikle Kuzey Amerika'da efsanevi kocaayaklarla karşılaşan insanların sayısı artıyor. Bu ilkel yaratıklar nasıl oluyor da, gelişmiş bir toplumda yaşayabiliyorlar ve neden yakalanamıyorlar?..

İNSAN-HAYVAN karışımı yaratıklar denince akla kocaayak; kocaayak denince de akla Kuzey Amerika gelir.

Kuzey Amerika sanki kocaayakların anavatanıdır. Bu kıtadaki gözlemler 1830'lara dek gitmektedir.

Olayların bir kısmı gazetelere geçmiştir. Bu yüzden eski gazete koleksiyonları, kocaayak araştırmacıları için çok önemli bir kaynaktır.

Araştırmacılar, eski olayların günümüzdeki örneklere çok benzediğini tespit ettiler. Böyle tipik bir olay, 1851 yılında **Green Country** gazetesinde yer aldı.

Gazetenin haberi şöyleydi:

Arkansaslı iki avcı, bir sığır sürüsünün insana çok benzeyen bir yaratık tarafından kovalandığını gördüler. Avcılardan biri, bu yaratığı şöyle anlattı:

"Yapısı dev gibiydi. Bütün vücudu kıllarla kaplıydı. Saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. 'Vahşi Adam' avcılara kısa bir süre baktıktan sonra döndü ve dev adımlarla hızla kaçtı. Ayak izlerinin her biri 33 cm idi."

Gözlemler çok...

1815'te Arkansas'taki olay, kocaayak olaylarının yalnızca Amerika'nın kuzeybatı eyaletleri (Kuzey California, Oregon ve Washington) ve İngiliz Kolombiyası'yla sınırlanamayacağını göstermektedir. Ormanlarla kaplı dağların çok olduğu bu bölgelerde, kocaayakların diğer yerlerden çok fazla olduğu bellidir.

Ancak, ayak izleri hemen bütün Amerikan eyaletleri ve Kanada'da görüldü. Geleneksel kocaayak bölgeleri olarak bilinen yerlerden çok uzak olan Florida da bile son yıllarda benzer gözlemler yapıldı.

Yaklaştıkça yaklaşıyorlar

Kocaayaklar ürkek görünmektedirler. İnsanlara fazla yaklaşmak istemezler. Bununla beraber bazen meraka kapıldıkları olur. Gece ormanda kamp yapan insanlara sokuldukları, eşyalarını karıştırdıkları ve arasıra da arabalarını sarstıkları izlenmiştir.

Bu davranış, davetsiz misafirleri korkutma isteğine bağlanabilir. Bu yaratıklar eski yıllarda da aynı amaçla madenci kamplarını birbirine katarlardı.

Kocaayaklar, kırsal yörelerdeki evlerin ve yerleşim merkezlerinin etraflarında dolaşırken de görüldüler. Onları buralara muhtemelen yiyecek bulma kolaylığı çekmişti. Kocaayaklar saldırgan değildirler. Neden oldukları yaralama olayları enderdir.

Azalıyorlar mı, çoğalıyorlar mı?

20. yüzyıl ilerledikçe, daha fazla insan kocaayakların varlığından haberdar oldu. Böylece eski ve yeni olaylarla kocaayak dosyası kabardı. Bu duruma kısmen sansasyon unsuru katılsa bile, acaba gerçekten kocaa-

yaklar artık daha mı sık görülüyorlar?

Uygarlık geliştikçe yaşama yerleri daraldığından, sayılarının azaldığını düşünmek doğru olur. Belki de yaşadıkları yerlerin zor koşulları onları yiyecek için yerleşim yerlerine gitmeye zorlamaktadır. Bu durum, gözlenen olayların sayısının artmasını açıklayabilir.

Bir başka teoriye göre de, kocaayaklar çoğaldılar. Artık ormanlara sığmaz oldular. Eğer böyleyse yakında insan-kocaayak mücadelesi başlayacak demektir...

150 yılda 10.000 gözlem

Kocaayak Olayları adlı kitapta son 150 yılda yapılmış 1000'e yakın gözlem yer alıyor. Eğer hesaplandığı gibi, gözlemlerin yalnızca onda biri rapor edilmiş olsa, bu süre içinde 10.000 kadar olayın var olabileceği ortaya çıkmaktadır.

Çamurlu, kumlu ve karlı yerlerde insanınkine benzeyen, fakat çok iri olan ayak izleri bulundu. Yaratığın kendisi görülmese bile, bu izlerin genellikle kocaayaklar tarafından bırakıldığı varsayılır. Olayın uzmanları, bazen kocaayağa ait olabileceğinden kuşkulanılan kıl ve dışkı örnekleri de buldular. Bunların incelenmesinden tatmin edici bir sonuç alınamadı.

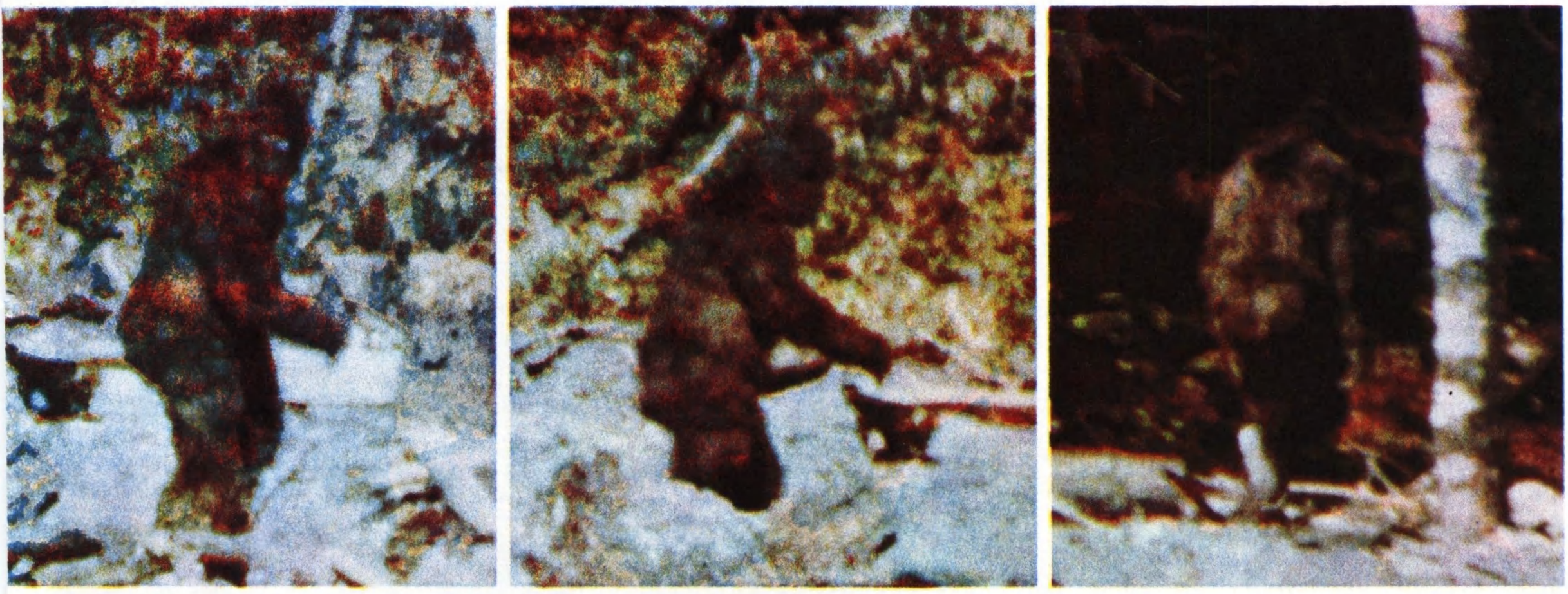

İngiliz Kolombiyası'nda, 1924 yılında bir kocaayak ailesi tarafından kaçırıldığını ileri süren maden arayıcısı Albert Ostman (en üstte). 1967'de çekilen ünlü kocaayak belgeselinden 3 kare daha (üstte).

"Dev bir insana benziyordu"

Kocaayakları bir hayvandan çok insana benzetenler de hayli fazladır. **Albert M. Fletcher** adındaki bir Amerikalı, gençliğinde yaşadığı bir olayı şöyle anlatıyor:

"1917 sonbaharında 17 yaşındayken, Washington eyaletindeki Cowlitz nehri yakınlarındaki oduncu kampında çalışıyordum. Dolunaylı bir gece tek başıma ormada dolaşmaya çıkmıştım. Ansızın izlendiğimi hissettim. Arkama baktım ama hiçbir şey göremedim. Derhal bir ağacın arkasına saklandım. Beni neyin izlediğini anlamak için bekledim. Aniden karşımda 2 metreden büyük, insana benzer bir yaratık gördüm.

İnsan gibi arka ayakları üzerinde yürüyordu. Vücudu koyu renk kıllarla kaplıydı. Sakallı bir yüzü ve geniş bir göğsü vardı. Gördüğüm kadarıyla üzerinde hiçbir giysi yoktu. Şaşırıp bir çığlık kopardım. Yaratık derhal geriye döndü ve arka ayakları üzerinde ormana kaçtı.

Heyecanla kamp yerine dönüp olayı anlattığımda, arkadaşların bir kısmı benimle alay etti. Aynı yaratığı gördüklerini söyleyenler de oldu. Hiç kimse bir açıklama getiremedi ve o şeye bir isim veremedi. Bana sorarsanız gördüğüm yaratık bir hayvandan çok, dev bir insana benziyordu."

"Kocaayakların misafiriydim"

1924 yılında yaşanmış bir olay da, bilinen en çarpıcı kocaayak gözlemidir. Maden arayıcısı Amerikalı **Albert Ostman** bir kocaayak tarafından kaçırıldı ve bir süre tutsak edildi. Ostman olayı şöyle anlatıyor:

"İngiliz Kolombiyası'nın Taba İnler bölgesinde araştırmalar yapıyorduk. Bir gece uyku tulumuyla yatmıştık. Sabah uyanınca kendimi insan-hayvan karışımı bir ailenin yanında buldum. Kaçmamam için beni sarmaşıklarla sıkıca bağlamışlardı.

Bir yandan kaçma planları yaparken, diğer yandan da onların yaşamını inceledim. İlkel bir kabileye benziyorlardı.

Sonunda bir elimi kurtardım ve yaşlı kocaayağa cebimdeki enfiyeyi verdim. Bunu kokladı. Onun su bulmak için sağa sola doğru koşmasından yararlanarak oradan kaçtım. Sanıyorum ben dünyada kocaayaklar tarafından misafir edilen ilk insanım..."

"Başını çevirip bana baktı"

Gözlemcinin yaratığa yakından ve uzun süre baktığı olaylar en ilginçleridir. Soğukkanlı ve iyi gözlemci bir tanık, yaratık hakkındaki bilgilere çok şeyler katmaktadır. Bu türden olan raporların en ilginci, Ekim 1955'te İngiliz Kolombiyası'nda Mica Dağları'nda **William**

Roe tarafından yazıldı.

Roe bir çalının arkasına gizlenmişti.1.80m boyunda bir dişi kocaayak, izlendiğinden habersiz olarak ona doğru geldi. Tam karşısına çömeldi.

Daha sonra Roe kocaayak hakkında detaylı bir tanım kaleme aldı. Başını, yüzünü, saçlarını, vücudunun ve yürüyüşünün biçimini anlattı:

"Nihayet vahşi şey benim kokumu almış olmalı ki, çalılıkların arasından dosdoğru bana baktı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi uyandı. O anda öyle komik görünüyordu ki, ben de dayanamayıp sırıttım. Hattá çömelmiş vaziyette üç dört kısa adımla geriye gitti.

Sonra bütün heybetiyle doğruldu ve geldiği yöne doğru çabucak koştu. Giderken başını çevirip çevirip bana bakıyordu. Aslında korkmamıştı, yalnızca herhangi bir yabancıyla bir ilişkiye girmek istemiyordu."

Roe bu garip yaratığı vurmayı düşündü, hatta tüfeğini doğrulttu ama ateş edemedi. *"Yaratığı hayvan olarak düşünmeme rağmen, şimdi onun bir insan olduğunu düşünüyorum. Eğer onu vursaydım kendimi hiç affetmezdim."*

İnsan mı, hayvan mı?

Ne tanıklar ne de araştırıcılar emin değiller. *"Elimizde bir ceset olsa da, incelesek"* diye söyleniyorlar. Ancak kocaayağı öldürüp varlığını kanıtlamak isteyenlere, yaratığın huzur içinde bırakılmasını savunanlar karşı çıkıyorlar. Hem sonra insanlara sırf meraklarını tatmin için öldürme hakkını kim verebilir?

Kocaayaklarla arkadaşlık

Birkaç gözlem, yeterince sabırlı ve soğukkanlı birinin kocaayaklarla arkadaş bile olabileceğini vurgulamaktadır.

1966 sonbaharında New Jersey'in Lower Bank bölgesi yakınlarında yaşayan bir çift, evlerinin dışına 45 cm'lik ayak izleri buldular. Sonra bir gece 2.10 m yüksekliğindeki pencerelerinden içeriye bakan korkunç bir yüz gördüler. Kocaayak için evlerinin dışında sebze artıkları bıraktılar.

Dışarıya bir şey bırakmadıkları bir gece sinirlenen kocaayak kızgınlığını duvara çöp kutusu atarak gösterdi. Adam havaya ateş etti, ancak yaratığı kaçıramadı. Bunun üzerine tüfeği kocaayağa doğrulttu ve bir el ateş etti. Kaçan yaratık bir daha geri dönmedi.

Kocaayak filme alınıyor

16 mm'lik 9 metre uzunluğunda titrek bir renkli film, 1967'de kocaayak avcıları dünyasını sarstı. Filmi çeken, avcı **Roger Patterson** o yılın ekiminde avcı **Bob Gimlin**'le beraber Kuzey California'nın Bluff Creek bölgesinin ormanlarında kocaayakları arıyorlardı. Karşılarına aniden bir çayın yanında çömelmiş bir dişi kocaayak çıktı. Ürken atlar şaha kalktılar. Patterson kamerasını kaptığı gibi attan aşağıya atladı. Kaçan yaratığın arkasından film çekerek koşmaya başladı. Kocaayak ağaçların arkasından kaybolmadan önce döndü ve adamlara baktı.

Bu film 1967'den beri defalarca analiz edildi. Hiç kimsenin filmin sahte olduğunu kanıtlayamamasına rağmen, bilim adamları hâlâ kuşkudalar...

Kocaayaklar var olamazlar (!)

Birtakım kişiler *"Kocaayaklar var olamazlar, bu nedenle yokturlar"* dedikleri halde, yaratık düzenli olarak Kuzey Amerika'da görülmektedir. Varlığından habersiz kişileri korkutmakta ancak incitmemektedir. Bu arada kocaayağın varlığını inkâr edenler ise, tatmin edici bir açıklamada bulunamamaktadırlar.

İnsanlar nedense kendilerine benzeyen böyle bir yaratığın varlığından hoşlanmıyorlar...

Kocaayak avcısı Rene Dahinden, bir kocaayak heykeli yanında duruyor. Heykel, Jim McClarin adındaki bir heykeltıraş tarafından yapıldı. California'nın Willow Creek kentinde durmaktadır. Heykel, kocaayağı görenlerin tarifleri üzerine yapıldı. Boyu 2.40 m, omuzların genişliği 1.04 m ve ayakları 46x25 cm'dir.